

Bernard Cornwell

NOVÝ
TV SERIÁL
NYNÍ NA
BBC
AMERICA

BLDÝ JEZDEC

BLDÝ
JEZDEC

Bernard Cornwell

BLDÝ JEZDEC

Přeložil Jiří Beneš

Vydalo nakladatelství BB/art s.r.o. v roce 2015

Bořivojova 75, Praha 3

Copyright © 2005 Bernard Cornwell

All rights reserved.

Z anglického originálu *The Pale Horseman*

(First published by HarperCollinsPublishers, London, 2005)

přeložil © 2007, 2015 Jiří Beneš

Redakce textu: Růžena Steklačová

Jazyková korektura: Ludmila Böhmová

První elektronické vydání v českém jazyce

ISBN 978-80-7507-382-2

VĚNOVÁNO
s obdivem
George MacDonaldu Fraserovi

*Ac her forÐ herað; fugelas singað,
gylleð græghama.*

[Neboť zde začíná válka, zpívají mrtví ptáci a vyjí šedí vlci]

*Z eposu *Bitva u Finnsburhu**

OBSAH

Mapka

10

MÍSTNÍ NÁZVY

11

ČÁST PRVNÍ

Viking

15

ČÁST DRUHÁ

Král bažin

87

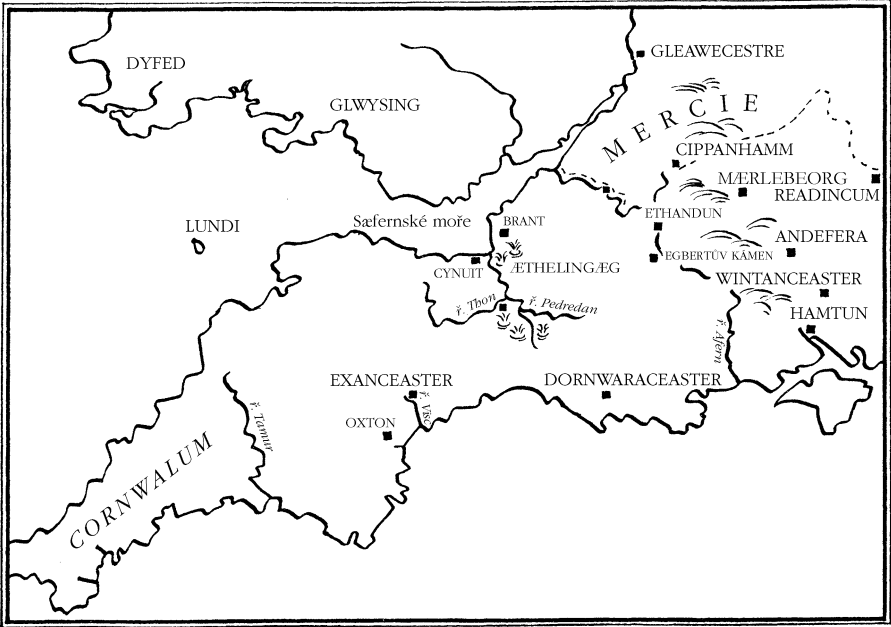
ČÁST TŘETÍ

Fyrd

305

HISTORICKÁ POZNÁMKA

365

MÍSTNÍ NÁZVY

Způsob psaní jmen v anglosaské Anglii byl kolísavý, proměnlivý a nejistý, bez důsledností a zásadovosti i pokud šlo o názvy samy. Londýn byl tedy uváděn a zaznamenáván jako Lundonia, Lundenberg, Lundenne, Lundene, Lundewic, Lundenceaster či Lundres. Uvědomuji si, že někteří čtenáři by nepochybně dali přednost jiným názvům, než jaké uvádím v následujícím přehledu i v celé své knize, ale já jsem obvykle využil pravopisných znění, která jsem našel v *Oxford Dictionary of English Place-Names (Oxfordském slovníku místopisných názvů)* pro léta nejbližší období 871–899 n. l. nebo do něho spadající. Ani toto řešení však není zcela spolehlivé. V roce 956 se např. Hayling Island psal dvěma různými způsoby – Heilincingae a Hæglingaiggæ. A ani já jsem nebyl vždy důsledný, takže jsem dal přednost moderní Anglii (England) před názvem Englaland a místo Horðhymbratond užívám názvu Northumbria, abych se vyvaroval dojmu, že hranice či meze starodávného království se shodují s hranicemi dnešního hrabství. Takže i tento seznam, stejně jako způsob psaní názvů samých, je kolísavý a nedůsledný.

Æskūv kopec	Ashdown, Berkshire
Æthelingæg	Athelney, Somerset
Afen	řeka Avon, Wiltshire
Andefera	Andover, Wiltshire
Baðum (vysl. Bathum)	Bath, Avon
Bebbanburg	Bamburgh Castle, Northumberland
Brant	Brent Knoll, Somerset
Bru, řeka	Brue, Somerset
Cippanhamm	Chippenham, Wiltshire
Contwaraburg	Canterbury, Kent
Cornwalum	Cornwall

Cridianton	Crediton, Devon
Cynuit	Cynuit Hillfort, u Canningtonu, Somerset
Dærentmora	Dartmoor, Devon
Defereal	Kingston Deverill, Wiltshire
Defnascir	Devonshire
Dornwaraceaster	Dorchester, Dorset
Dreyndynas	„Trnová pevnost“, fiktivní objekt zasazený do Cornwallu
Dunholm	Durham, County Durham
Dyfed	jihozápadní Wales, v podstatě dnešní Pembrokeshire
Dyflin	Dublin, Eire
Eoferwic	York (také dánský Jorvic)
Ethandun	Edington, Wiltshire
Exanceaster	Exeter, Devon
Exanmynster	Exminster, Devon
Gevæsc	The Wash
Gifle Yeovil	Somerset
Gleawecestre	Gloucester, Gloucestershire
Glwysing	waleské království, v podstatě Glamorgan a Gwent
Hamptonscir	Hampshire
Hamtnun	Southampton, Hampshire
Lindisfarena	Lindisfarne (Svatý Ostrov), Northumberland
Lundene	Londýn
Lundi	ostrov Lundy, Devon
Mærlebeorg	Marlborough, Wiltshire
Ocmundtun	Okehampton, Devon
Palfleot	Pawlett, Somerset
Pedredan	řeka Parrett
Penwith	Land's End, Cornwall
Readingum	Reading, Berkshire
Sæfern	řeka Severn
Sceapig	ostrov Sheppey, Kent
Scireburnan	Sherborne, Dorset
Sillans	ostrovy Scilly

Soppan Byrg	Chipping Sodbury, Gloucestershire
Sumorsæte	Somerset
Suth	Seaxa Sussex (Jižní Sasové)
Tamur	řeka Tamar
Temes	řeka Temže
Thon	řeka Tone, Somerset
Thornsæta	Dorset
Uisc	řeka Exe
Werham	Wareham, Dorset
Wilig	řeka Wylve
Wiltuncir	Wiltshire
Winburnan	Wimborne Minster, Dorset
Wintanceaster	Winchester, Hampshire

ČÁST PRVNÍ

Viking

Kapitola první

Dnes vidím ty, jimž je dvacet let, jako žalostně mladé, sotva odstavené od matčiny prsu, ale když bylo dvacet let mně, považoval jsem se za zcela dospělého muže. V tu dobu jsem už byl otcem dítěte, měl jsem za sebou boje ve štítové hradbě a nerad jsem přijímal rady od kohokoliv. Zkrátka byl jsem nadutý, domýšlivý, arogantní, ale také hloupý a svéhlavý až hrůza. A zřejmě proto jsem po našem vítězství u Cynuitu udělal něco špatného.

Bojovali jsme s Dány na břehu oceánu v místech, kde ústí řeka Pedredan a vlny Saefernského moře se za přílivu rozlévají do rozsáhlých mokřin, a tam jsme naše nepřátele porazili a vítězství dokonali velkým vražděním, přičemž já, Uhtred z Bebbanburgu, jsem k tomu přispěl svým dílem. Vlastně víc než to, neboť když na konci bitvy velký Ubba Lothbrokson, nejobávanější ze všech dánských válečníků, prorazil svou těžkou sekerou naši štítovou hradbu, postavil jsem se mu, srazil jsem ho k zemi a poslal ho k jeho *einberjar*, válečníkům v Odinově síni mrtvých, kde přes den bojují a v noci hodují a obcují se ženami.

Jenže pak jsem měl udělat to, co mi radil Leofric – jet rychle do Exanceasteru, kde Alfred, král Západních Sasů, obléhal Guthruma. Měl jsem tam dorazit třeba i pozdě v noci, nechat krále vzbudit a položit mu k nohám praporec s černým havranem a Ubbovu těžkou válečnou sekeru, na jejíž čepeli by stále ještě lpěla zaschlá krev, a takhle

králi doručit skvělou zprávu o tom, že jsme porazili vojsko Dánů, že těch pár nepřátel, kteří přežili, uprchlo na lodích s dračími hlavami na přídi, a že Wessex je nyní bezpečný, přičemž o to vše jsem se zasloužil já, Uhtred z Bebbanburgu.

Jenže já jsem Leofrikovy rady neuposlechl a místo za králem jsem jel za svou ženou a svým dítětem.

Ve dvaceti letech jsem myslel víc na milování s Mildrith než na to, abych sklízel odměnu za přízeň štěstěny, a to bylo to špatné, co jsem udělal, i když toho při pohledu zpět příliš nelituju. Vše řídí osud a Mildrith, i když jsem se s ní zprvu zdráhal oženit a později se mi zdálo, že spěju k tomu, abych ji začal nesnášet, mi byla ve chvíli shledání skvělým objektem v milostných hrách.

Tak se tedy stalo, že jsem v tu sobotu, v ono pozdní jarní období roku 877, zamířil místo za Alfredem do Cridiantonu. Vzal jsem s sebou dvacet mužů a slíbil Leofrikovi, že kolem nedělního poledne dorazíme do Exanceasteru a já potvrdím Alfredovi zprávu, že jsme bitvu vyhráli a zachránili jeho království.

„Jenže Odda Mladší tam už tou dobou bude,“ varoval mě Leofric, zkušený válečník utužený léty bojů s Dány, který byl téměř dvakrát tak starý jako já. „Slyšels mě?“ zeptal se, když jsem to nechal bez odpovědi. „Říkám, že Odda Mladší tam už tou dobou bude,“ opakoval, „a víš, že je to dost velký hlupák a parchant na to, aby veškeré zásluhy na našem vítězství připsal sobě.“

„Pravdu o tom, jak to bylo, neutají,“ prohlásil jsem povzneseně.

Leofric se tomu posměšně zasmál. Byl to vousatý podsaditý hrubý chlap, který se měl stát velitelem Alfredova loďstva, ale protože nebyl urozeného původu, rozhodl se Alfred – i když bez valného nadšení –, že svěří velení mně, neboť já jsem byl ealdorman, velmož, a zdálo se vhodnější, aby válečnému loďstvu Západního Saska velel někdo urozený, třebaže ještě ne dost zralý na to, aby mohl čelit velkému množství dánských lodí, jež tehdy útočily na jižní pobřeží Wessexu. „Jsou chvíle, kdy mi chceš mermomocí dokázat, že jsi *earsling*,“ řekl. Byl to jeho oblíbený výraz, který označuje to, co odpadá při vykonávání potřeby od zadku zvířat i lidí, a ke mně si tuhle urážku mohl dovolit, protože jsme byli přátelé.

„Zítřejí...“ řekl jsem, „zítra pojedeme za Alfredem.“

„Odda Mladší tam bude už dnes,“ opakoval Leofric trpělivě.

Odda Mladší byl synem Oddy Staršího, který poskytl mé ženě útočiště, a neměl mě rád. Neměl mě rád proto, že chtěl dostat Mildrith do postele, a to, že ji tam nedostal, pro něj bylo dostatečným důvodem k nelásce ke mně. Navíc to byl hlupák a parchant, jak řekl Leofric, kluzký jako úhoř a zákeřný, což bylo zase dobrým důvodem pro mě, abych k němu neoplýval láskou.

„A my tam budeme zítra,“ prohlásil jsem pevně a druhý den ráno jsme skutečně všichni – mí muži, kteří doprovázeli Mildrith, našeho syna a jeho chůvu – vyjeli do Exanceasteru a našli tam Alfreda na severní straně města, kde měl stan, nad nímž vlál jeho zelenobílý praporec s drakem. Ve vlhkém větru tam však pleskaly i jiné praporce jako barevná přehlídka šelem, fantaskních tvorů, křížů, světců a zbraní, jejichž úkolem bylo oznámit světu, že mocní mužové Wessexu stojí věrně po boku svého krále, a na jednom z těch praporců se třepetal černý jelen, což potvrzovalo Leofrikova slova, že Odda Mladší dorazil sem, do jižního Defnasciru, před námi. Vně tábora, mezi jeho jižní hranicí a městskými valy, stál velký stan z lodních plachet natažených na kůlech a zajištěných přídržnými lany, a to znamenalo, že místo aby Alfred s Guthrumem bojoval, vedl s ním jednání. Jednali tedy o příměří, i když zrovna dnes ne, protože byla sobota a v sobotu Alfred zásadně nic nedělal – pokud si to mohl dovolit –, a už vůbec nečinil důležitá rozhodnutí. Našel jsem ho tedy, jak klečí v provizorním polním kostele, což byl další stan z lodní plachty napnuté na několika kůlech, a všichni jeho přední muži a thénové byli seskupeni kolem něj. Někteří z nich se otočili, když zaslechli dusot našich koní, a byl mezi nimi i Odda Mladší a já jsem v tom okamžiku zahlédl, že se v jeho hubené tváři mihla obava.

Biskup, který sloužil bohoslužbu, se odmlčel, aby shromáždění mohlo odpovédět na jeho zvolání, což poskytlo příležitost Oddovi, aby ode mě odvrátil pohled. Klečel blízko Alfreda, velmi blízko, jako by tím chtěl všem naznačit, že stojí na žebříčku králových oblíbenců vysoko, a mně bylo v tu chvíli jasné, že Leofric měl pravdu – že to byl skutečně Odda, kdo přivezl do Exanceasteru a složil k Alfredovým nohám havraní praporec mrtvého Ubby a jeho válečnou sekeru, a stejně nepochybné bylo, že hlavní zásluhu na našem vítězství na břehu moře

přisoudil ten mizera sobě. „Jednoho dne,“ zahučel Leofric temně, „toho bastarda rozseknu od rozkroku až k hrdlu a na jeho vnitřnostech budu tančit.“

„Tos měl udělat včera,“ odpověděl jsem.

Vtom si mě všiml jeden z mnoha kněží, kteří vždy a všude Alfreda doprovázeli, odsunul se co nejnenápadněji po kolenou od oltáře, aby mohl vstát, a pak pospíšil ke mně. Měl ryšavé vlasy, sklon k šilhání a ochrnutou levou ruku a na jeho nehezké tváři byl nyní výraz užaslé radosti. „Uhtrede!“ zvolal, když běžel k nám. „Uhtrede! Mysleli jsme, že jsi mrtev!“

„Já?“ zazubil jsem se na kněze. „A mrtev?“

„Byl jsi přece rukojmí!“

Opravdu jsem byl jedním z tuctu rukojmí ve Werhamu, ale zatímco ty ostatní Guthrum zabil, mě na přímluvu hraběte Ragnara, dánského velitele, jenž mi byl blízký jako vlastní bratr, ušetřil. „Nezemřel jsem, otče Beocco,“ řekl jsem knězi, „a překvapuje mě, že to nevíš.“

„Jak bych se to mohl dozvědět?“

„Vždyť jsem byl u Cynuitu, otče, a Odda Mladší ti mohl říct, že jsem tam bojoval a že žiju.“

Hleděl jsem přitom na Oddu a otec Beocca si nemohl nevšimnout hněvu, který zazněl v mém hlase. „Tys byl u Cynuitu?“ zeptal se nervózně.

„Copak ti to Odda Mladší neřekl?“

„Neřekl mi nic.“

„Nic!“ Pobídl jsem koně a chystal se vjet mezi klečící muže. Beocca poznal, co mám v úmyslu, a pokusil se mě zastavit, ale já jsem mu vytrhl uzdu z ruky a sveřepě jsem se tlačil s koněm vpřed. Leofric, moudřejší než já, se držel zpátky, zato já jsem se snažil prodrat k Oddovi tak blízko, jak jen to šlo. Pak jsem pohlédl na Oddu, ale promluvil jsem k Beoccovi. „On vám nevyličil, jak zemřel Ubba?“ zeptal jsem se.

„Řekl, že padl v štítové hradbě,“ odpověděl Beocca sykavým šepotem, aby nerušil bohoslužbu. „A taky, že jeho smrt může potvrdit mnoho dalších mužů.“

„To je všechno? Víc neřekl?“

„Ještě to, že proti němu stál on sám.“

„Takže kdo tedy podle vás zabil Ubbu Lothbroksona?“ zeptal jsem se.

Beocca už tušil, že se schyluje ke sváru, a snažil se mě uklidnit. „O tom si můžeme promluvit později, Uhtrede,“ řekl. „Teď tu probíhá bohoslužba, tak se přidej k nám.“ Oslovil mě jménem a neřekl mi pane, neboť mě znal od mých dětských let. Stejně jako já byl Beocca Northumbrijec a sloužil jako kněz už mému otci, ale když do naší země vtrhli Dánové, uprchl do Wessexu, aby se přidal k těm Sasům, kteří stále odolávali náporu vetřelců. „Tohle je čas pro modlitbu, ne pro hádky,“ dodal.

Avšak ve mně vřel hněv a byl jsem naladěn spíš na hádky než na modlitby. „Kdo tedy myslíš, že zabil Ubbu Lothbroksona?“ zeptal jsem se znovu, a když Beocca mlčel, odpověděl jsem za něj. „Myslíš si, že to byl Odda Mladší, že?“ Viděl jsem, že si to Beocca nejen myslí, ale také tomu věří, a to ve mně vyvolalo další nával hněvu. „Ubba bojoval se mnou, vedli jsme spolu boj muže proti muži,“ pokračoval jsem hlasitě, aby mě všichni slyšeli, „jeden proti jednomu, jen já a on. Můj meč proti jeho sekeře. A byl nezraněn, když náš boj začal, otče, a když skončil, ležel Ubba na zemi mrtev. Odešel ke svým druhům v síni mrtvých.“ To už jsem byl hněvem bez sebe a zvyšoval jsem hlas, takže se všichni účastníci bohoslužby otočili a zírali na mě. Biskup, v němž jsem poznal biskupa z Exanceasteru, který mě sezdváhal s Mildrith, se nervózně zamračil. Pouze Alfred se zdál klidný, jako by na něj můj výstup nijak nepůsobil, ale pak, když mu jeho žena Ælswith s tím svým věčně ztrápeným výrazem něco zašeptala do ucha, přece jen vstal a obrátil se ke mně.

„Je tady někdo,“ křičel jsem, „kdo by chtěl popřít, že jsem já, Uhtred z Bebbanburgu, zabil Ubbu Lothbroksona v boji muže proti muži?“

Odpovědí mi bylo ticho. Neměl jsem v úmyslu rušit bohoslužbu, ale dohnala mě k tomu nepotlačitelná pýcha a nezvládnutelný hněv. Tváře mužů na mě hleděly, praporec pleskaly v poryvech větru a z okrajů plachet provizorního stánku Božího odkapávaly kapky drobného deště. Stále mi nikdo neodpovídal, ale všichni viděli, že se upřeně dívám na Oddu Mladšího, a někteří se už otočili k němu, jako by od něj čekali odpověď. Odda však mlčel. „Kdo zabil Ubbu?“ zařval jsem na něj.

„To je nechutné,“ ozval se konečně s hněvem v hlase Alfred.

„Tento meč zabil Ubbu!“ zvolal jsem a vytáhl Hadí dech.

A to byla další moje velká chyba.

•

V zimě, kdy jsem byl jako jeden z Guthrumových rukojmí držen v zajetí ve Werhamu, zavedl král ve Wessexu nový zákon, jenž říkal, že nikdo, s výjimkou tělesných strážců, nesmí v jeho přítomnosti pozvednout zbraň. Byl to zákon, který měl přispět k Alfredově bezpečnosti, ale také zabránit tomu, aby případné hádky mezi jeho velmoži končily smrtí. Takže když jsem nyní vytáhl Hadí dech, nevědomky jsem tento zákon porušil a náhle jsem viděl, že se ke mně královi strážci blíží s napřaženými kopími a tasenými meči, až je Alfred, v rudém plášti a prostovlasý, výkřikem zastavil a vyzval všechny ke klidu.

Pak přistoupil ke mně a vrhl na mě pohled plný hněvu. Měl hubenou tvář s dlouhým nosem, protáhlou bradou, vysokým čelem a ústy s úzkými rty. Obvykle byl hladce oholen, ale teď si nechal narůst krátký vous, který ho dělal starším, a i když mu ještě nebylo třicet, vypadal spíš na čtyřicátníka. Byl hrozně hubený a pobledlý a časté nemoci vtiskly jeho tváři zatrpklý výraz, takže vypadal spíš jako kněz, jenž tráví čas nad knihami a nevychází na slunce, než král Západního Saska a vojevůdce. Na druhou stranu vyzařovala z jeho očí nepochybná autorita. Byly to velmi světlé oči, šedé jako vycíděná zbroj a nemilosrdné – oči, které nejsou zvyklé odpouštět. „Vyrušil jsi mě z klidu a rozjímání a porušil jsi klid Kristův!“ řekl tvrdě.

Zasunul jsem Hadí dech do pochvy, i když hlavně kvůli Beocovi, jenž do mě zezadu hučel, abych přestal být zatracený hlupák a schoval meč. Zároveň mě potahoval za pravou nohu, aby mě přiměl sesednout a pokleknout před Alfredem, kterého zbožňoval. Alfredova žena Ælswith na mě hleděla s naprostým pohrdáním. „Měl by být potrestán!“ zvolala.

„Běž tam,“ ukázal král na jeden ze svých stanů, „a vyčkej na můj rozsudek.“

Nemohl jsem jinak než poslechnout, protože Alfredovi strážci, všichni v plné zbroji, s přílbicemi na hlavách, stáli kolem mě, a tak jsem se nechal odvést ke královu stanu, sesedl jsem a vešel dovnitř. Vzduch tam páchl zažloutlou zdupanou trávou. Do plátěné střechy tiše brnkal déšť a vlhkost, která prosákla, kapala na oltář, na němž stál krucifix a dva prázdné svícny. Bylo zřejmé, že tenhle stan slouží jako králova soukromá kaple, a Alfred mě v ní nechal čekat velmi dlouho. Když se účastníci bohoslužby konečně rozcházeli, déšť ustal a mezi mraky za-

čalo prosvítat mdlé slunce. Odkudsi zaznívaly tóny harfy, zřejmě si Alfred a jeho žena zavolali hudebníka k zpříjemnění jídla. Pak se do stanu vloudil pes, podíval se na mě, zvedl u oltáře nožku a zase vyšel ven. Slunce opět zmizelo za mraky a znovu se spustil déšť. A potom se u vchodu do stanu ozvaly hlasy a vzápětí vstoupili dva muži. Jedním byl králův synovec Æthelwold, který měl zdědit wessexský trůn po svém otci, avšak protože byl k tomu shledán příliš mladým, prohlásili místo něho králem jeho strýce. Æthelwold se na mě rozpačitě usmál a obrátil se k tomu druhému, mohutnému vousatému muži, jemuž mohlo být asi o deset let víc. Uvedl se tím, že kýchl, vysmrkal se do ruky a tu si pak utřel do koženého kabátce. „Tomu se říká jaro,“ zamumlal a se sžíravým výrazem pohlédl na mě. „Ten zatracený déšť nepřestane a nepřestane. Víš, kdo jsem?“

„Wulfhere,“ odpověděl jsem. „Ealdorman Wiltunsciru.“ Byl to králův bratranec a jeden z nejmocnějších wessexských velmožů.

Přikývl. „A víš, kdo je tenhle mizera?“ zeptal se a ukázal na Æthelwolda, který držel v náruči chumel jakéhosi bílého plátna.

„My se známe,“ řekl jsem. Æthelwold byl jen asi o měsíc starší než já a měl podle mě štěstí, že jeho strýc Alfred byl tak dobrý křesťan, jinak by se mu mohlo někdy v noci přihodit, že by skončil s nožem v zádech. Byl mnohem pohlednější než Alfred, ale o to hloupější a obhroublejší a obvykle také opilý, třebaže zrovna nyní se zdál na sobotní dopoledne střízlivý.

„Mám teď nad Æthelwoldem dohled,“ řekl Wulfhere, „a taky nad tebou. Král mě poslal, abych tě potrestal.“ Odmlčel se a chvíli o tom přemýšlel. „Jeho žena chce, abych tě vykuchal a tvé smradlavé vnitřnosti hodil veprům,“ pokračoval a pohlédl na mě. „Víš, jaký trest je určen pro toho, kdo vytáhne v přítomnosti krále meč?“

„Pokuta?“ zkusil jsem hádat.

„Smrt, ty hlupáku, smrt! Je to nový zákon, platí od zimy.“

„Ale jak jsem to měl vědět?“

„Jenže Alfred je milosrdný,“ pokračoval Wulfhere, aniž reagoval na mou otázku. „Takže se nebudeš houpat na oprátce..., aspoň ne dnes. Ale chce tvůj slib, že zachováš klid.“

„Jaký klid?“

„Jeho klid, ty hlupáku! Chce, abychom bojovali proti Dánům, a ne se zabíjeli mezi sebou. Takže teď mi musíš přísahat, že nebudeš vyvolávat spory.“

„Po nějakou dobu?“

„Po nějakou dobu,“ řekl bezbarvým hlasem a já jsem jen přikývl. Vzal to jako můj souhlas. „Takže Ubbu jsi zabil ty?“ zeptal se.

„Ano,“ přikývl jsem.

„Tak jsem to slyšel i já,“ řekl a znovu kýchl. „Víš, kdo je Edor?“

„Znám ho.“ Edor byl jedním z vojenských velitelů ealdormana Oddy, a tedy i defnascirského vojska, a u Cynuitu bojoval vedle nás.

„Edor mi vylíčil, jak to bylo,“ řekl Wulfhere, „ale jen proto, že mi věří. Proboha, přestaň už s tím!“ To poslední vzteklé zvolání bylo určeno Æthelwoldovi, který nakukoval pod plátno, jímž byl prostřen oltář – zřejmě zkoumal, jestli tam není něco cenného. Zdálo se, že spíš než svého synovce zavraždit měl Alfred v úmyslu unudit Æthelwolda k smrti. Nikdy mu nedovolil bojovat ze strachu, aby si Æthelwold náhodou nevydobył pověst udatného muže, a místo toho ho nutil učit se číst, což mladík nenáviděl, a proto většinu svého času prolelkoval, promarnil na honech, nad sklenkou nebo s pochybnými ženštinami a užíral se pocitem křivdy, že se králem nestal on. „Buď, sakra, chvíli v klidu, chlapče!“ zavrčel Wulfhere.

„Takže Edor ti to vylíčil, protože ti věří?“ ozval jsem se, aniž se mi podařilo potlačit hněv v hlase. „Chceš snad říct, že to, co se stalo u Cynuitu, je tajné? Můj boj s Ubbou vidělo tisíc mužů!“

„Jenže Odda Mladší si zásluhu o jeho smrt přisvojil,“ řekl Wulfhere, „a protože jeho otec je těžce zraněn a v případě, že zemře, se Odda Mladší stane jedním z nejbohatších mužů Wessexu a povede větší vojsko a bude platit víc kněží, než v co ty můžeš jen doufat, nemá nikdo chuť se proti němu postavit, chápeš? Všichni předstírají, že mu věří, aby si ho nezneprátili, až budou potřebovat jeho bohatství. A král mu věří už teď, a taky proč by nevěřil? Odda přijel a položil před něj praporec Ubbu Lothbroksona a jeho válečnou sekeru. Položil je Alfredovi k nohám, pak poklekl a děkoval Bohu a slíbil postavit v Cynuitu kostel a klášter. A cos udělal ty? Vjel jsi na koni do stánku Božího a mával jsi před králem mečem. To nebylo to nejchytřejší, cos mohl před Alfredem udělat.“

Usmál jsem se, protože Wulfhere měl pravdu. Alfred byl neobyčejně zbožný člověk a nejjistější způsob, jak to ve Wessexu někam dotáhnout, bylo chválit královu zbožnost, napodobovat ji a přičítat vše dobré Božímu konání.

„Odda je parchant,“ prohlásil náhle k mému překvapení Wulfhere, „ale teď je to Alfredův parchant a s tím nic neuděláš.“

„Ale já jsem zabil...“

„Já vím, cos udělal!“ přerušil mě Wulfhere. „A Alfred možná tuší, že mluvíš pravdu, ale zároveň věří i Oddovi. Myslí si, že jste s Ubbou bojovali oba. Ostatně možná je mu úplně jedno, kdo z vás dvou ho sprovodil ze světa, hlavně že je mrtvý. To je pro něj ta nejlepší zpráva a přinesl mu ji Odda, a proto je pro něj Odda ten nejlepší, i kdyby stokrát věděl, že je ten nejhorší, a jestli si mermomocí přeješ, aby tě královi vojáci pověsili na nějakou pěknou větev, pak vyvolej s Oddou svár a budeš to mít jisté. Rozuměls mi?“

„Ano.“

Wulfhere unaveně povzdechl. „Leofric prohlásil, že to pochopíš, když tě budu dostatečně dlouho bít přes hlavu.“

„Chci s ním mluvit,“ řekl jsem.

„Nemůžeš,“ odpověděl Wulfhere ostře. „Poslali ho zpátky do Hamtunu, kam patří. Ale ty se tam už nevrátíš. Velení flotily bude svěřeno někomu jinému. Ty budeš konat pokání.“

Chvilí jsem si myslel, že jsem se přeslechl. „Co že budu?“ zeptal jsem se.

„Budeš se plazit,“ promluvil poprvé Æthelwold a zazubil se na mě. Nebyli jsme žádní přátelé, to vůbec ne, ale párkrát jsme se spolu opili a zdálo se, že mě má rád. „Oblékneš se jako děvče,“ pokračoval Æthelwold, „budeš chodit po kolenou a necháš se ponižovat.“

„A začneš s tím hned teď,“ dodal Wulfhere.

„Ať mě čert veme...“

„Ten si tě veme v každém případě,“ zabručel Wulfhere, pak vzal z Æthelwoldovy náruče balík bílého plátna a hodil mi ho k nohám. Bylo to kajícnické roucho. Nechal jsem ho ležet na zemi. „Proboha, chlapče,“ řekl Wulfhere, „měj aspoň trochu rozumu. Máš přece ženu a panství, ne? Co myslíš, že se bude dít, když odmítneš splnit králův rozkaz? Chceš ze sebe udělat psance? Chceš, aby tvá žena skončila v klášteře? Chceš, aby tvou půdu zabrala církev?“

Pohlédl jsem na něj. „Neudělal jsem nic jiného, než že jsem zabil Ub-
bu a mluvil pravdu.“

Wulfhere povzdechl. „Jsi zkrátka Northumbrijec,“ řekl. „Nevím, jak
řešíte takové věci u vás, ale tohle je Alfredův Wessex. Tady můžeš dě-
lat všechno, jen nesmíš znevažovat jeho milovanou církev..., čehož ses
právě dopustil. Znevažil jsi církev, chlapče, a teď ta církev znevaží
a poníží tebe.“ Zvedl oči k plátěné střeše stanu, do níž brnkal déšť, za-
mračil se a zamyšleně hleděl na kaluž, která se tvořila přímo před vcho-
dem. Dlouho mlčel, až se konečně otočil a upřel na mě zvláštní pohled.
„Myslíš, že na tom všem záleží?“

Samozřejmě jsem si to myslel, ale jeho otázka – nebo spíš to, jak ji
vyslovil, tichým hlasem plným trpkosti – mě udivila natolik, že jsem na
ni neodpověděl.

„Myslíš, že Ubbova smrt něco změní?“ řekl a znovu mě přinutil uva-
žovat, zda jsem se nepřeslechl. „A i když Alfred uzavře s Guthrumem
mír,“ pokračoval, „domníváš se, že jsme tím vyhráli?“ Výraz jeho tváře
ztvrdl. „Jak dlouho bude Alfred králem? Jak dlouho se udrží na wes-
sexském trůnu, než nás ovládnou Dánové?“

Stále jsem na to neměl co říct. Všiml jsem si, že Æthelwold napjatě
poslouchá. Toužil stát se králem, ale neměl žádné stoupence, nikoho,
kdo by ho podpořil, navíc bylo zřejmé, že Wulfhere byl ustanoven ja-
ko jeho strážce s úkolem bdít nad ním, aby nedělal potíže. Avšak
Wulfherova slova naznačovala, že potíže tak jako tak očekává, i když
trochu jiného druhu. „Přesto ti radím, abys udělal, co Alfred chce,“ řekl
ealdorman, „a potom si našel způsob, jak žít dál. Nebo spíš jak přežít.
To je ostatně jediné, co každý z nás může udělat. Jestliže Wessex padne,
budeme všichni hledat způsob, jak si zachovat život a žít dál, ale zatím...,
zatím zvedni tu zatracenou kutnu a oblékni si ji.“

„Oba si je oblékneme,“ řekl Æthelwold, shýbl se a zvedl chumel bílého
plátna. Teprve teď jsem viděl, že ty kutny jsou dvě.

„Jak to myslíš?“ pohlédl na něj Wulfhere. „Jsi snad zase opilý?“

„Jsem kající, protože jsem opilec. Nebo jsem byl opilec a teď jsem
kající.“ Zašklebil se na mě a přetáhl si kutnu přes hlavu. „Půjdu k ol-
táři s Uhtredem,“ řekl ještě s hlavou pod bílým plátnem.

Wulfhere mu to nemohl zakázat, i když jsme oba, Wulfhere i já,
věděli, že Æthelwoldovi nejde o nic jiného než o to, aby celý rituál

zesměšnil. Ale také aby mě podpořil, i když jsem si nevzpomínal, že by mi dlužil nějakou laskavost. Přesto jsem mu byl vděčný, a proto jsem udělal totéž co on a natáhl si tu prokletou kutnu na sebe, takže jsme oba, já i králův synovec, vstoupili bok po boku do stavu ponížených kajících.

Věděl jsem, že pro Alfreda znamenám málo. Měl v Essexu spoustu velmožů, navíc za hranicemi království, v Mercii, byli další páni a thénové, kteří žili pod nadvládou Dánů a byli ochotni bojovat za Wessex, kdyby jim k tomu dal Alfred příležitost. Všichni tito mocní muži mu byli schopni přivést vojáky a shromáždit pod wessexskou dračí korouhví značnou sílu mečů a kopí, zatímco já jsem mu mohl poskytnout jen sebe a vlastní meč, svůj Hadí dech. Pravda, byl jsem pán, ale mé panství se nacházelo kdesi daleko v Northumbrii, navíc jsem neměl žádné vojáky, takže jediná cena, kterou jsem pro něj mohl mít, ležela v daleké budoucnosti. Jenže to jsem v tu dobu ještě nechápal. Později, když se Wessex rozšiřoval na sever, můj význam pro něj stoupl, ale tehdy, v roce 877, jsem pro něj byl jen prchlivý dvacetiletý mladík, jenž nemá na mysli nic jiného než své ambice.

Ale teď jsem se pro změnu učil snášet ponížení. Dokonce i dnes, o celé věky později, si živě vybavuju hořkost toho kajícího plazení po kolenou. Proč mě k tomu Alfred přinutil? Vybojoval jsem pro něj veliké vítězství a on mě za to odměnil ponížením, a ještě za co? Za to, že jsem narušil bohoslužebný obřad? Částečně ano, ale jen částečně. Král miloval svého Boha, miloval církev a z hloubi duše věřil, že jediná cesta k záchraně a zachování Wessexu je poslušnost církvi, a tak ji chránil stejně odhodlaně, jako bojoval za svou zem. A miloval řád a pořádek. V jeho světě mělo všechno své místo, avšak já jsem se do něj nehodil, a on upřímně věřil, že když se mu podaří přimět mě k poslušnosti Bohu, stanu se součástí jeho milovaného pořádku. Zkrátka vnímal mě jako mladého neukázněného psa, který potřebuje pocítit bič, než bude připraven zařadit se disciplinovaně do smečky.

Proto mě přinutil plazit se.

A Æhelwold ze sebe udělal hlupáka.

Což se nestalo poprvé. Zpočátku to bylo všechno pouhá formalita. Shromáždili se tam všichni muži Alfredova vojska a v dešti utvořili dvě

řady, jež se táhly k oltáři pod lodní plachtou zavěšenou na kůlech, kde čekal Alfred se svou ženou a s biskupem a houfem kněží. „Na kolena,“ zasyčel na mě Wulfhere. „Musíš padnout na kolena,“ naléhal bezbarvým hlasem, „a po nich se doplazit k oltáři. Tam políbíš oltářní pokrývku a potom padneš tváří k zemi.“

„A co potom?“

„Potom ti Bůh a král odpustí,“ odpověděl a čekal. „Tak to udělej,“ zavrčel po chvíli.

Tak jsem to udělal. Padl jsem na kolena a po nich jsem se plazil blátem a mlčící řady mužů mě sledovaly a pak Æthelwold nedaleko mě začal kvílet a vykřikovat, že je hříšník. Vztáhl paže k obloze, potom padl na tvář a dál skučel, že se kaje, a obviňoval se z hříchů a muži kolem se na to zprvu tvářili rozpačitě, ale po chvíli se tím začali bavit. „Užíval jsem si žen!“ křičel Æthelwold v dešti a blátě, „a byly to nemravné ženy! Bože, odpusť mi!“

Alfred zuřil, ale nemohl nic dělat – nemohl rozkázat, aby odvedli někoho, kdo ze sebe dělá před Bohem hlupáka. Anebo považoval Æthelwoldovu lítost za opravdovou? „Už ani nevím, kolik těch žen jsem měl,“ hořekoval Æthelwold a tloukl pěstmi do bláta. „Ach Bože, jak já miluju ty jejich cecky! Jak miluju jejich hříšná měkká těla! Prosím tě, Bože, odpusť mi to.“ V řadách mužů se rozlehl smích a mnozí si zřejmě vzpomněli, že předtím, než Alfreda uchvátila do svého chladného sevření zbožnost, byl přímo proslulý tím, jak pásl po ženách. „Musíš mi pomoci, Bože!“ kvílel Æthelwold a posunul se v blátě po kolenou o kousek dál. „Pošli mi anděla!“

„Abys ho moh vošoustat, co?“ ozval se z řad vojáků výkřik, po němž se všichni bujaře rozchechtali.

Ælswith okamžitě vstala a pospíchala pryč, aby nemusela vyslechnout ještě něco horšího. Kněží si mezi sebou šeptali, ale Æthelwoldova kajícínost, i když dosti výstřední, se zdála opravdová. Mladík dokonce plakal. Věděl jsem, že se ve skutečnosti směje, ale vzlykal přitom, jako by prožíval pravá muka výčitek svědomí. „Už žádné cecky, žádná měkká těla!“ volal, a teď už odcházel i Alfred, neboť mu bylo jasné, že veškerá vážnost obřadu je ta tam. A také většina kněží odešla, takže jsme se já a Æthelwold ploužili po kolenou k opuštěnému oltáři, kde se králův synovec v zablácené kutně otočil a opřel o stůl. „Nenávidím ho,“ řekl

tiše a já jsem věděl, že mluví o svém strýci. „Nenávídím ho,“ pokračoval, „a ty mi teď dlužíš laskavost, Uhtrede.“

„Dlužím,“ přikývl jsem.

„Budu přemýšlet, jak bys mi to oplatil,“ řekl.

Odda Mladší však s Alfredem neodešel. Zdál se zmatený. Nepochybně si chtěl vychutnat mé ponížení, ale všechno se změnilo ve frašku a posměch a on si uvědomil, že se na něj spousta mužů dívá a uvažuje, do jaké míry mu lze věřit. Obrátil se a přikročil k mohutnému ozbrojenci, který mu zřejmě sloužil jako tělesný strážce. Byl to vysoký chlap s širokou hrudí, ale moji pozornost upoutal spíš svým obličejem, neboť vypadal, jako by měl kůži na lebce příliš vypnutou, a jeho tvář tak nemohla nabýt jiného výrazu, než jaký měla právě teď – výrazu čiré nenávisti a vlčí lačnosti. Z toho člověka se šířila touha po násilí jako pach z mokrého psa, a když na mě upřel pohled, uviděl jsem v jeho očích šelmu bez špetky lidské duše. Instinktivně jsem vycítil, že tohle je muž, kterého by Odda pověřil úkolem zabít mě, kdyby se k tomu naskytla příležitost. Odda byl nula, zhýčkaný synáček bohatého otce, ale peníze mu umožňovaly vládnout nad lidmi, kteří se už snad narodili jako vrazi. Po chvíli Odda zatahal svého katova pacholka za rukáv a oba se otočili a odcházeli pryč.

Otec Beocca stál vedle oltáře. „Polib to,“ poručil mi, „a pak padni na zem.“

Stál jsem, ani jsem se nepohnul. „To mi spíš můžeš ty políbit prdel, otče,“ řekl jsem. Vřel ve mně hněv a Beocca to poznal a couvl strachem.

Ale udělal jsem, co chtěl král. Byl jsem kajcíník.

Mohutný vysoký chlap vedle Oddy Mladšího se jmenoval Steapa. Steapa Tupec, jak se mu nelichotivě říkalo, nebo taky Steapa Chytrý. „To je jen fór,“ řekl mi Wulfhere, když jsem ze sebe stáhl kajcínickou kutnu a opět si navlékl drátěnou košili.

„Jaký fór?“

„Ten chlap je tupý jako poleno – podle mě má místo mozku žabí jikry. Ale i když je hloupý, v boji se to neprojevuje, tam je chytrý víc než dost. Copak jsi ho neviděl u Cynuitu?“

„Ne,“ odpověděl jsem stroze.

„A co vlastně se Steapou máš?“ zeptal se Wulfhere.

„Nic,“ řekl jsem. Zeptal jsem se ealdormana, kdo je ten Oddův tělesný strážce, abych aspoň znal jméno muže, který se mě možná pokusí zabít, ale o tom jsem Wulfherovi nemínil nic říkat.

Ealdorman váhal, zjevně o tom chtěl vědět víc, ale pak usoudil, že by ze mě stejně lepší odpověď nedostal. „Až přijdou Dánové, budu rád, když se zařadíš do mé družiny,“ řekl nakonec.

Æthelwold, který držel mé dva meče, vytáhl Hadí dech z pochvy a prohlížel si slabě znatelné znaky na jeho čepeli. „Jestli přijdou Dánové, musíš mě nechat bojovat,“ řekl Wulfherovi.

„Vždyť bojovat neumíš.“

„Tak mě to musíš naučit,“ prohlásil mladík a zasunul Hadí dech zpátky do pochvy. „Wessex potřebuje krále, který umí bojovat, a ne odříkávače modliteb,“ dodal.

„Dávej si pozor na jazyk, chlapče, abys o něj nepřišel,“ varoval ho Wulfhere. Vzal mu meče a podal je mně. „Dánové přijdou,“ řekl, „a až tu budou, přidej se ke mně.“

Přikývl jsem, ale nic jsem na to neřekl. Až přijdou Dánové, přidám se k nim, pomyslel jsem si. Byl jsem u nich vychován po tom, co jsem upadl v deseti letech do jejich zajetí. Mohli mě zabít, ale neudělali to, a místo toho se ke mně chovali víc než dobře. Naučil jsem se jejich jazyk a uctíval jejich bohy, až jsem skoro nevěděl, jestli jsem Dán nebo Angličan. Kdyby byl hrabě Ragnar živ, asi bych od nich neodešel, ale hrabě zemřel rukou zrádných vrahů a já jsem uprchl na jih do Wessexu. Avšak v tuto chvíli jsem byl rozhodnut vrátit se zpátky k nim. Říkal jsem si, že jakmile Dánové opustí Exanceaster, přidám se k Ragnarovu synu Ragnarovi Mladšímu, jestli je naživu. Loď Ragnara Mladšího byla ve flotile, která se ocitla v silné bouři, během níž se mnoho lodí potopilo, a zbytek flotily se pak dovlekl do Exanceasteru, kde byly dánské lodě na břehu řeky pod městem spáleny. Nevěděl jsem tedy jistě, zda je Ragnar živ, ale doufal jsem, že živ je, a modlil jsem se, aby z Exanceasteru vyvázl, abych mohl jít za ním, nabídnout mu k službám svůj meč a vést jeho čepel proti Alfredovi z Wessexu. A pak jednoho dne obléknu do kajícnické kutny jeho, Alfreda, a přinutím ho ploužit se po kolenou k Thorově oltáři. Potom ho zabiju.

Takové byly mé myšlenky, když jsme jeli do Oxtonu. Bylo to malé panství, které jsem získal sňatkem s Mildrith, krásné místo, ale obtížené

dluhy, takže pro mě představovalo spíš břímě než užitek a radost. Jeho pozemky ležely na východních svazích, jež se skláněly k širokému ústí řeky Uisc, a nad statkem se táhly husté dubové a jasanové lesy, z nichž vytékaly čisté potůčky a vinuly se mezi poli osetými žitem, pšenicí a ječmenem. Vlastní dům – žádné panské sídlo – bylo stavení plné kouře, zbudované z vysušeného bláta, vysušené mrvy, dubového dřeva a žitné slámy, a tak nízké a dlouhé, že vypadalo jako zelený pahorek porostlý mechem, z něhož vystupoval otvorem uprostřed střechy kouř. Na dvoře se to hemžilo drůbeží a vedle hromad hnoje velkých jako dům se povalovali vepři. Před svou smrtí tam hospodařil Mildrithin otec a nyní vedl hospodářství správce jménem Oswald, náramný chytřák, který mi v onu deštivou neděli, kdy jsme se tam vraceli, způsobil další potíže.

Byl jsem plný hněvu, podráždění a myšlenek na pomstu. Alfred mě ponížil, což, jak se ukázalo, byla pro Oswalda velmi neblahá okolnost, zvláště když se zrovna v to nedělní odpoledne rozhodl stáhnout z lesů nad statkem kmen poraženého dubu. Stále jsem se obíral myšlenkami na pomstu a vychutnával si uspokojení z ní, takže jsem nechal koně jít, kam se mu chtělo, až jsem uviděl spřežení osmi volů táhnoucích k řece mohutný kmen. Vedli je tři muži, zatímco čtvrtý, správce Oswald, seděl na kmeni s bičem jako na povoze. Jakmile mě uviděl, seskočil a na okamžik se zdálo, že chce utéct do lesů, ale pak si uvědomil, že teď už se mi nevyhne, a tak stál a čekal, až přijedu k němu.

„Pane,“ řekl a uklonil se na pozdrav. Zřejmě si myslel, že jsem byl zabit spolu s ostatními rukojmími, a choval se na statku, jako by patřil jemu.

Můj kůň začal být neklidný, neboť cítil krev, která stékala volům po bocích, a Oswald před ním malými krůčky uskakoval, dokud jsem zvíře nepoplácal po krku a nezklidnil ho. Pohlédl jsem na kmen – byl aspoň deset dvanáct metrů dlouhý a široký skoro na výšku dospělého muže. „Pěkný kmen,“ řekl jsem.

Oswald se podíval na Mildrith, která jela dvacet kroků za mnou. „Dobrý den, paní,“ pozdravil i ji a smekl klobouk, jako by jí chtěl ukázat ježaté ryšavé vlasy.

„Deštivý, Oswalde, deštivý den,“ odpověděla. Správce ustanovil už její otec a Mildrith k němu chovala až naivní důvěru.

„Řekl jsem, že je to pěkný kmen,“ ozval jsem se o něco hlasitěji. „Kde jste ho porazili?“

Oswald si zastrčil klobouk za opasek. „Tam nahoře, na kopci, pane,“ mávl neurčitě rukou.

„Na mých pozemcích?“ zeptal jsem se.

„Ano, pane,“ připustil po chvílce váhání.

„A kam ho vlečete?“

Opět zaváhal, než odpověděl. „K Wigulfovi.“

„Wigulf ho koupil?“

„On ho rozštípe, pane.“

„Neptal jsem se, co s ním bude dělat,“ řekl jsem. „Chci vědět, jestli ten kmen koupil.“

Mildrith z drsného tónu mého hlasu poznala, kam má diskuse se správcem spěje, a rychle se mi snažila vysvětlit, že její otec občas poslal do Wigulfova dřevařství nějaký ten kmen, ale já jsem ji gestem ruky umlčel. „Koupil ho?“ opakoval jsem svou otázku.

„Potřebujeme dřevo na opravy, pane,“ odpověděl správce, „a Wigulf si za rozštípání počítá peníze.“

„A kvůli tomu je potřeba porážet stromy a odvlékat kmeny v neděli?“ Neměl na to co říct. „Pověz mi,“ pokračoval jsem, „jestli potřebujeme prkna na opravy, proč si je nenaštípáme sami? Máme snad málo lidí? Nebo málo klínů? Či málo palic?“

„Vždycky to pro nás dělal Wigulf,“ odpověděl Oswald vzpurně.

„Vždycky?“ opakoval jsem. Správce na to nic neřekl. „Wigulf žije v Exanmynsteru, že?“ pokračoval jsem ve výslechu. Exanmynster ležel asi míli odtud na sever a byla to nejbližší osada od Oxtonu.

„Ano, pane,“ přikývl Oswald.

„Takže když teď zajedu do Exanmynsteru, dozvím se od Wigulfa, kolik podobných kmenů jsi k němu odtáhl za poslední rok?“

Nastalo ticho, v němž bylo slyšet jen šustění deště v korunách stromů a neustávající štěbetání lesního ptactva. Pobídl jsem koně o pár kroků blíž k Oswaldovi. Všiml jsem si, že sevřel násadu biče, jako by byl připravený jím po mně šlehnout. „Tak kolik jich bylo?“ zeptal jsem se.

Správce mlčel.

„Kolik?“ žádal jsem důrazněji.

„Manželi,“ ozvala se Mildrith.

„Ty mlč,“ okřikl jsem ji a Oswald pohlédl na ni a pak zase na mě. „A kolik ti za ně Wigulf zaplatil?“ pokračoval jsem. „Kolik může takový kmen, jako je tenhle, vynést? Osm stříbrných? Nebo devět?“

Znovu mě ovládl hněv, který ve mně tak prudce vzplál při králově bohoslužbě. Bylo zřejmé, že Oswald poráží stromy, prodává je a peníze za ně si nechává pro sebe, a také bylo jasné, že jsem ho měl pohnat před soud, obvinít ho ze zlodějství a nechat na sboru soudců, aby posoudili, zda je, či není vinen. Jenže v tu chvíli jsem neměl na tyhle zdouhavé procesy náladu, a tak jsem věc vyřešil sám a na místě tím, že jsem vytáhl Hadí dech a pobídl koně vpřed. Mildrith vykřikla, aby mě zadržela, ale já jsem na ni nedbal. Oswald se dal na útěk, a to byla chyba, neboť jsem ho snadno dostihl. A pak jsem máchl mečem a zezadu mu jedinou ranou rozťal lebku, až vystříkl mozek a krev. Padl na zem, a i když se zdálo, že musí být okamžitě mrtev, jeho tělo sebou v zetlelém listí křečovitě škubalo. Otočil jsem koně, sklonil se a bodl umírajícího do hrdla.

„Proboha, to je vražda!“ vykřikla Mildrith.

„Ne, spravedlnost,“ zasyčel jsem přes zaťaté zuby. „To, co ve Wessexu chybí.“ Plivl jsem na Oswaldovo tělo, které sebou stále ještě škubalo. „Ten bastard nás okrádal.“

Mildrith bez jediného dalšího slova pobídl koně a spolu s chůvou, jež nesla naše dítě, se rozjela nahoru do kopce. Nechal jsem ji. „Odtáhněte ten kmen k domu,“ poručil jsem otrokům, kteří vedli voly. „A jestli je moc těžký na to, abyste ho tam dostali, rozštípejte ho tady a prkna odnoste nahoru.“

Ten večer jsem zajel do Oswaldova domku a našel tam třiapadesát stříbrných ukrytých pod podlahou. Vzal jsem je a taky jsem vzal všechny hrnce, nože, bodce na rožnění, pláště z jeleních kůží a kovové spony a nakonec jsem vyhnal správcovu ženu s třemi dětmi ze svého panství. Potom jsem se vrátil domů.

Kapitola drubá

Avšak tím, že jsem zabil Oswalda, můj hněv neustoupil. Smrt nepoctivého správce mi nebyla žádným zadostiučiněním za to, co jsem vnímal jako nehoráznou a do nebe volající nespravedlnost. V těchto dnech byl Wessex před Dány bezpečný, ale jen proto, že jsem zabil Ubbu Lothbroksona, přičemž odměnou za to mi bylo ponížení.

Ubohá Mildrith. Byla to mírumilovná žena, která si o každém, s nímž se setkala, myslela jen to dobré, a teď se stala manželkou nelítostného válečníka posedlého zuřivostí. Bála se Alfredova hněvu, stejně jako se bála, že mě církev potrestá za to, že jsem znesvětil stánek Boží, a nakonec se bála i toho, že ode mě budou Oswaldovi příbuzní požadovat *wergild*. Wergild je něco jako náhrada za prolitou krev. Kdo někoho zabije, musí zaplatit jeho cenu, jinak sám zemře. Nepochyboval jsem, že se Oswaldova rodina obrátí na Oddu Mladšího, který byl jmenován ealdormanem Defnasciru místo svého těžce zraněného otce, jenž nemohl v této funkci pokračovat, a Odda dá příkaz správci hrabství, aby mě dal dopadnout, zajmout a postavit před soud. Avšak já jsem na nic z toho nedbal. Lovil jsem v lesích kance a vysokou, lelkoval jsem a přemýšlel a čekal na nové zprávy o vyjednávání v Exanceasteru. Předpokládal jsem, že Alfred se zachová tak jako vždy, tedy že uzavře s Dány mír a umožní jim, aby z obležení odtáhli, a byl jsem rozhodnut, že až se tak stane, odejdu k Ragnarovi.

A při tomhle čekání na to, jak se věci vyvinou, jsem našel prvního člena své budoucí družiny. Byl to zajatec a objevil jsem ho jednoho krásného jarního dne v Exanmynsteru. Konal se tam trh, na němž se muži nechávají najímat na sezonní práce, jako je sklizení sena či žně, a já jsem měl trhy i se všemi jejich kejklíři, herci, muzikanty a akrobaty vždycky rád. Byl tam také jeden vysoký bělovlasý muž s vážnou vrásčitou tváří, který prodával očarované kožené vaky, jež proměňovaly železo ve stříbro. Ukázal nám ten zázrak a já jsem na vlastní oči viděl, že vložil do vaku dva obyčejné hřeby, a když je za chvíli vytáhl, byly celé stříbrné. Řekl nám, že než bude kouzlo působit, musíme do vaku vložit stříbrný krucifix a pak s ním jednu noc spát a mít přitom vak uvázaný kolem krku, a já jsem mu zaplatil za kouzelný vak tři stříbrňáky a dočkal se toho, že nikdy nic ve stříbro neproměnil. Celý následující měsíc jsem strávil hledáním toho bělovlasého podvodníka, ale jako by se po něm zem slehla. Ještě i dnes občas narazím na podobné lidi, muže i ženy, kteří prodávají očarované váčky nebo skříňky, ale teď už jim vždy zaplatím bičem a vyženu je ze svého panství, avšak tehdy mi bylo pouhých dvacet let a věřil jsem jen svým očím. Ale začal jsem o něčem jiném. Muž s kouzelným vakem samozřejmě přitáhl pozornost velkého davu lidí, ale ještě víc se jich shromáždilo na prostranství před kostelem, odkud se co chvíli zvedl halas a výkřiky. Protlačil jsem se s koněm mezi zadní řady a sklízel nenávistné pohledy lidí, kteří mě poznali a věděli, že jsem zabil Oswalda. Nikdo se však neodvážil obvinít mě z vraždy, protože jsem držel jednu ruku na jílci Hadího dechu a v druhé třímal Vosí žihadlo.

U vrat kostela stál mladý muž. Byl do pasu nahý, bosý, kolem krku měl provaz, jehož druhý konec byl přivázaný ke sloupku brány, a v ruce držel krátkou silnou hůl. Měl dlouhé nesvázané světlé vlasy, světlé oči, zarputilý výraz ve tváři a celou hrud', břicho a paže zakrvácené. Střežili ho tři muži. Také oni byli plavovlasí a modroocí a vykřikovali anglicky, i když s jakýmsi cizím přízvukem: „Pojďte bojovat s barbarským pohanem! Tři pence za to, že tomu bastardovi pustíte krev! Pojďte s ním změřit síly!“

„Kdo to je?“ zvolal jsem.

„Dán, pane, dánský pohan,“ odpověděl jeden z nich. Smekl klobouk, když mi odpovídal, a pak se znovu obrátil k davu. „Pojďte a bojujte

s ním! Můžete se na něm pomstít všem Dánům! Buďte dobří křesťané a pojdte zasadit ránu pohanovi!“

Ti tři muži byli Frísové. Měl jsem podezření, že sloužili v Alfredově vojsku a teď, když král s Dány víc mluvil než bojoval, dezertovali. Frískou zemi odděluje od Anglie moře a Frísové sem přicházejí s jediným cílem – získat peníze. Těmto třem se podařilo zajmout Dána a byli rozhodnutí vydělávat na něm tak dlouho, dokud to půjde. A zdálo se, že to ještě nějaký čas potrvá, neboť Dán vypadal, že toho ještě vydrží dost. Nyní však zaplatil tři pence mladý silný Sas, a když dostal meč, začal jím divoce sekát po zajatci. Dán ale každou jeho ránu odrazil, až z jeho dřevěné hole odletovaly třísky, a když se mu naskytla příležitost, sám zasáhl svého protivníka ranou do hlavy tak, že mu zkrvavil ucho. Zpola omráčený Sas se zapotácel a Dán mu zasadil další ránu, tentokrát do břicha, a když se muž zlomil v pase, rozmáchl se Dán potřetí a snad by mu tou holí rozbil hlavu jako vejce, kdyby jeden z Frísů neškulbl provazem a nestrhl ho zpět. „Tak co, najde se mezi vámi nějaký jiný hrdina?“ zvolal jeho druh k davu, zatímco se pokořený Sas potácel pryč. „Pojďte, mladí mužové! Ukažte svou sílu! Pojdte bojovat s tímto Dánem!“

„Já s ním budu bojovat,“ zvolal jsem náhle. Seskočil jsem z koně a tlačil se davem dopředu. Předal jsem uzdu chlapci, který stál poblíž, a vytáhl jsem Hadí dech. „Takže tři pence?“ zeptal jsem se Frísů.

„Ne, pane,“ odpověděl vyvolávač.

„Proč ne?“

„Nechceme, abys nám ho zabil.“

„Ale my chceme!“ vykřikl kdosi z davu. Lidé z údolí řeky Uisc mě neměli rádi, ale ještě méně milovali Dány a těšili se, že uvidí jednoho z nich na zemi v krvi a mrtvého.

„Můžeš ho jen zranit, pane, nic víc. A musíš s ním bojovat mečem, který ti dáme my,“ řekl Frís a podal mi meč, s nímž se předtím snažil bojovat mladý Sas. Podíval jsem se na čepel a odplivl si. Byla tupá.

„Musím?“ zeptal jsem se.

Frís neměl chuť pouštět se se mnou do sporu. „Můžeš ho jen zranit, aby krvácel, pane,“ řekl.

Dán si odhodil vlasy z čela a pozoroval mě. Držel svou hůl dole. Viděl jsem, že je nervózní, ale strach v očích neměl. Zřejmě už vybojoval

v zajetí Frísů stovky soubojů, ale pouze s muži z lidu, a podle mého meče musel poznat, že já jsem voják, válečník. Jeho tělo bylo pomazané krví a doslova pokryté ranami a jizvami a jistě očekával, že od Hadího dechu utrzí další. Přesto byl odhodlaný se mi postavit.

„Jak se jmenuješ?“ zeptal jsem se ho dánsky.

Překvapeně na mě pohlédl.

„Ptám se, jak se jmenuješ, chlapče,“ opakoval jsem. Řekl jsem „chlapče“, třebaže nemohl být o moc mladší než já.

„Haesten,“ odpověděl.

„A dál?“

„Haesten Storrison,“ prozradil mi jméno svého otce.

„Řekls, že s ním chceš bojovat, a ne víst řeči,“ ozvalo se z davu.

Otočil jsem se, ale muž, který to vykřikl, se mi neodvážil pohlédnout do očí. Prudce jsem se obrátil zpátky k Dánovi, krátkým švihem jsem máchl mečem a Haesten ránu instinktivně kryl, ale Hadí dech jeho hůl přerazil, jako by byla ztrouchnivělá, takže mu z ní zůstal v ruce jen pahýl.

„Zabij ho!“ ozvalo se znovu z davu.

„Ne, můžeš ho jen zranit, aby krvácel, pane,“ připomněl mi Frís. „Prosím, nezabíjej ho. Na Dána to není špatný chlapec. Jenom ho zraň a my ti zaplatíme.“

Odkopl jsem zlomenou hůl dál od Haestena. „Zvedni to!“ řekl jsem.

Vrhl na mě neklidný pohled. Aby mohl hůl zvednout, musel napnout provaz, jímž byl přivázaný, a pak se sehnout, a v tom okamžiku by mi nabídl nekrytá záda. Stále mě sledoval očima, z nichž na mě zpod špinavých rozčuchaných vlasů vystřelovala ostražitost a nepřátelství, ale pak zřejmě usoudil, že na něj v kritické chvíli, kdy se nebude moct bránit, nezaútočím. Navíc ten zbytek hole na zemi byla jeho jediná zbraň. Odkopl jsem ji ještě o kousek dál. „Zvedni to!“ opakoval jsem.

Pořád držel v ruce pahýl jasanové hole, a jak udělal další krok a napjal provaz za sebou, náhle se prudce otočil a pokusil se vrazit mi ostrý konec pahýlu do břicha. Byl to rychlý výpad, ale já jsem to zpola očekával a stačil ho chytit levou rukou za zápěstí. Sevřel jsem mu ruku jako v kleštích. „Zvedni to!“ poručil jsem mu potřetí.

Tentokrát poslechl, natáhl se po holi, a když napjal provaz, máchl jsem Hadím dechem a přesekl jeho pouto. Haesten, nakloněný dopředu,

tak ztratil oporu a padl na tvář. Přiskočil jsem k němu, položil mu nohu na záda a opřel mu hrot meče o páteř. „Král Alfred poručil, že všichni dánští zajatci musí být přivedeni k němu,“ řekl jsem Frísům.

Podívali se na mě, ale nic neřekli.

„Proč jste tedy neodvedli zajatce ke králi?“ zeptal jsem se.

„Nevěděli jsme to, pane,“ odpověděl konečně jeden z nich. „Nikdo nám to neřekl.“ Ani jim to nikdo říct nemohl, neboť Alfred žádný takový příkaz nevydal.

„Ale teď už to víme a odvedeme ho ke králi,“ ujišťoval mě rychle druhý.

„Ušetřím vás té námahy,“ řekl jsem a sundal nohu z Dánových zad. „Vstaň,“ poručil jsem mu. Hodil jsem chlapci, který mi držel koně, minci, vyhoupl jsem se do sedla a napřáhl k Haestenovi ruku, abych mu pomohl nahoru. „Sedni si za mě.“

Jenže Frísům se to nelíbilo. Vyměnili si pohledy, pak sáhli po mečích a chtěli se na mě vrhnout. Okamžitě jsem vytáhl z pochvy Vosi žihadlo, podal zbraň Haestenovi, který ještě nenasedl, a potom jsem obrátil koně proti Frísům a usmál se na ně. „Tihle lidé,“ máchl jsem rukou k davu, „si už teď myslí, že jsem vrah. A taky jsem ten, kdo se postavil v boji na břehu moře Ubbovi Lothbroksonovi a zabil ho tam. Říkám vám to proto, abyste se zase vy mohli chlubit, že jste zabili Uhtreda z Bebbanburgu.“

Sklonil jsem meč, aby mířil na nejbližšího muže. Začal couvat a po krátkém váhání se k němu přidali i zbývající dva Frísové – zřejmě je už přešla chuť utkat se se mnou. Haesten se vyškrábal do sedla za mě a já jsem pobídl koně mezi přihlížející, kteří se jen neochotně rozestupovali.

Jakmile jsme se vymanili ze sevření davu, přinutil jsem Haestena, aby sesedl a vrátil mi můj krátký meč. „Jak ses dostal do zajetí?“ zeptal jsem se.

Řekl mi, že byl na jedné z Guthrumových lodí, které se potopily při bouři, ale podařilo se mu zachytit plovoucích trosek a zachránit se. Jenže tam, kde ho vlny vyplavily na břeh, ho našli Frísové. „Ze začátku jsme byli dva, pane,“ řekl, „ale ten druhý zemřel.“

„Teď jsi svobodný muž,“ prohlásil jsem.

„Svobodný?“

„Jsi můj muž, a jestliže mi budeš přísahat věrnost, dám ti meč.“

„Proč to děláš?“ zeptal se.

„Protože mě kdysi Dánové zachránili,“ odpověděl jsem. „A protože mám Dány rád.“

A taky protože jsem Haestena chtěl. Potřeboval jsem mít své muže. Nevěřil jsem Oddovi Mladšímu a bál jsem se Steapy Tupce, Oddova obrovitého bojovníka a tělesného strážce, a tak jsem nemohl být v Oxtonu odkázaný jen sám na sebe. Mildrith samozřejmě žádného Dána, navíc válečníka, nechtěla. Potřebovala orače, rolníky, děvečky ke krávám a služky, ale já jsem jí řekl, že jsem pán a každý pán má mít své ozbrojence.

Opravdu jsem pán, pán z Northumbrie. Jsem Uhtred z Bebbanburgu a mí předci, jejichž původ sahá až k bohu Wodenovi, dánskému Odinovi, byli kdysi králi severní Anglie. A kdyby mi můj strýc neukradl Bebbanburg, když jsem byl ještě desetiletý chlapec, žil bych teď tam jako northumbrijský pán v bezpečí svých tvrzí omývaných mořem. Northumbrie se však zmocnili Dánové a jimi dosazený loutkový král Ricsig vládl z Eoferwiku, a protože Bebbanburg byl pro dánské nájezdnické hordy příliš pevný a můj strýc Ælfric, který tam sídlil, nazýval sám sebe ealdormanem Ælfrikiem, nechali ho Dánové na pokoji, když jim nedělal problémy. Zato pro mě představoval můj proradný strýc problém, který mi nedopřával klidu, a často jsem snil o tom, že se jednou do Northumbrie vrátím a uplatním na Bebbanburg své dědic-
ké právo. Ale jak? Abych se mohl Bebbanburgu zmocnit, musel bych mít vojsko, přičemž jsem zatím měl jen jednoho mladého Dána, Haestena.

Avšak v Northumbrii jsem měl ještě jiné nepřátele. Patřil mezi ně hrabě Kjartan a jeho syn Sven, který přišel mým přičiněním, i když nepřímým, o oko. Tihle dva by mě velice rádi zabili a můj strýc by jim ještě zaplatil, aby to udělali, takže mě v Northumbrii nečekalo nic dobrého. Přesto jsem se tam chtěl vrátit. Bylo to přání mé duše a představoval jsem si, že to podniknu se svým přítelem Ragnarem Mladším, neboť jsem se dozvěděl, že jeho loď bouří přechkala a on stále žije. Pověděl mi to jistý kněz, který mě ujišťoval, že hrabě Ragnar je při vyjednáváních u Exanceasteru jedním z dánských pánů v Guthrumově družině. „Takový mohutný chlap a hlučný,“ řekl kněz. To mi stačilo, abych mu uvěřil, a srdce mi poskočilo radostí, neboť jsem věděl, že moje budoucnost je spojená s Ragnarem, ne s Alfredem. Až jednání skončí

a dojde k dohodě o míru, Dánové nepochybně Exanceaster opustí, a pak dám svůj meč k dispozici Ragnarovi a obrátím ho proti Alfredovi, který mě nenávidí. A já nenávidím jeho.

Rekl jsem Mildrith, že opustíme Defnascir a připojíme se k Ragnarovi, že budu členem jeho družiny a povedu krevní mstu proti Kjartanovi a proti svému strýci pod Ragnarovým praporcem s orlím křídlem. Mildrith na to odpověděla slzami, a kdykoliv jsem na to téma přivedl řeč, dočkal jsem se jen dalších slzí.

Nesnáším ženské slzy. Mildrith byla zmatená a měla z mých plánů strach a ve mně zase vřel hněv, a tak jsme na sebe vrčeli jako divoké kočky a z oblohy padal déšť a já jsem chodil po domě jako šelma v kleci a přál jsem si, aby už Alfred s Guthrumem ukončili vyjednávání, neboť každému bylo jasné, že Alfred nakonec nechá Guthruma odejít. A jakmile Guthrum opustí Exanceaster, byl jsem připravený přidat se k Dánům, ať už s Mildrith, nebo bez ní, pokud se mnou bude můj syn, který nese mé jméno. Takže ve dne jsem lovil a v noci pil a snil o pomstě a pak jsem se jednou večer vrátil domů a uviděl jsem, že tam na mě čeká otec Willibald.

Willibald byl skvělý muž. Působil jako kaplan v Alfredově flotile, když jsem těm dvanácti lodím velel já, a nyní se vracel do Hamtunu a napadlo ho, že by mě mohlo zajímat, jak to nekonečné jednání mezi Alfredem a Guthrumem skončilo. „Uzavřeli mír, pane,“ řekl mi, „a díky Bohu za to, neboť mír potřebujeme.“

„Díky Bohu za to,“ opakovala Mildrith.

Právě jsem čistil zakrvácené kopí, kterým jsem toho dne skolil divokého kance, a nic jsem na to neřekl, jen jsem uvažoval, že teď už Ragnar odtáhne z obležení a já se budu moct přidat k němu.

„Dohoda byla zpečetěna včera slavnostní přísahou,“ pokračoval Willibald. „Takže máme mír.“

„Pokud si dobře vzpomínám, stejnou slavnostní přísahu si dali i loni,“ poznamenal jsem ironickým tónem. Alfred a Guthrum tehdy uzavřeli mír ve Werhamu, avšak Guthrum ho porušil a dal povraždit rukojmí, která zadržoval. Jedenáct mužů z dvanácti zemřelo, pouze já jsem zůstal díky Ragnarovi naživu. „Na čem se tedy dohodli?“

„Dánové se budou muset vzdát všech svých koní a odtáhnout zpátky do Mercie.“

To je dobrá zpráva, uvažoval jsem, neboť tam jsem chtěl jít i já. Samozřejmě jsem o svých úmyslech Willibaldovi neřekl a jen jsem se ušklíbl a poznamenal, že je Alfred nechal odejít zadarmo. „Proč s nimi nebojoval?“ zeptal jsem se.

„Protože jich je příliš mnoho, pane. A protože by na obou stranách zemřelo příliš mnoho mužů.“

„Měl je pobít všechny do jednoho.“

„Mír je lepší než válka,“ prohlásil otec Willibald.

„Amen,“ dodala Mildrith.

Dočistil jsem kopí a začal obtahovat ostří brouskem. Opravdu se mi zdálo, že Alfred je ke svým nepřátelům až směšně velkorysý. Vždyť Guthrum byl poslední velký vůdce Dánů, který jim ještě zůstal, a Alfred ho měl v Exanceasteru jako v pasti. Kdybych byl na Alfredově místě já, nevedl bych žádná jednání a neuzavíral žádné dohody, jen bych Dány obléhal až do úplné kapitulace, kterou by byla zlomena jejich moc, a tím i jejich nadvláda v jižní Anglii. Jenže on jim místo toho dovolil z Exanceasteru odejít. „Já v tom vidím ruku Boží,“ řekl Willibald.

Pohlédl jsem na něj. Přestože byl o pár let starší než já, zdál se mladší. Byl upřímný, laskavý a vždycky optimisticky naladěný a my jsme v něm měli skvělého kaplana, i když chudáka neustále trápila mořská nemoc a při pohledu na krev bledl. „Takže mír zařídil Bůh?“ zeptal jsem se pochybovačně.

„A kdo myslíš, že poslal bouři, která potopila Guthrumovy lodě?“ odpověděl Willibald zaníceně. „A kdo vydal Úbbu do našich rukou?“

„Já,“ řekl jsem.

Willibald na to nereagoval. „Máme bohabojného krále,“ prohlásil, „a Bůh ty, kteří mu věrně slouží, odměňuje. Alfred Dány porazil a oni to vidí, Guthrum v tom poznal zásah Boží! Už se také na Krista ptal.“

Nic jsem na to neřekl.

„Náš král věří, že Guthrum není daleko od okamžiku, kdy uřít světlo Kristovo,“ pokračoval kněz. Naklonil se dopředu a dotkl se mého kolene. „Postili jsme se, pane, modlili se a král věří, že se nám podaří přivést Dány ke Kristu, a pak už bude jenom mír.“

Samozřejmě myslel každé slovo toho nesmyslu vážně a Mildrithiným uším to muselo znít jako rajská hudba. Byla to dobrá křesťanka a chovala velkou víru v Alfreda, a jestliže král věřil, že mu jeho Bůh přinese

vítězství, věřila v to i ona. Naproti tomu mně se to zdálo jako bláznovství, ale nic jsem neřekl a jen jsem se díval, jak nám sluhové servírují chléb, uzené makrely, sýr a pivo. „Budeme mít křesťanský mír,“ opakoval Willibald a udělal znamení kříže nad chlebem, než jsme se dali do jídla. „Mír zaručený rukojmími.“

„Takže znovu dáme Guthrumovi rukojmí?“ zeptal jsem se užasle.

„Ne,“ zavrtěl hlavou Willibald. „Naopak on poskytne rukojmí nám. A bude mezi nimi šest hrabat!“

Přestal jsem ostržit kopí a pohlédl na něj. „Šest hrabat?“

„Ano. Včetně tvého přítele Ragnara!“ Willibald to řekl téměř s nadšením, ale já jsem měl z té noviny k nadšení daleko. Spíš jsem byl zděšen. Jestliže Ragnar nebude s Dány, pak k nim nemohu přejít, uvědomil jsem si. Byl to můj přítel a jeho nepřátelé byli i mými nepřáteli, avšak bez Ragnarovy ochrany bych byl téměř bezbranný proti těm dvěma, Kjartanovi a Svenovi, otci a synovi, kteří zavraždili Ragnarova otce a chtějí vidět mrtvého i mě. Zkrátka bylo mi jasné, že bez Ragnara Wessex opustit nemohu.

„Ragnar je jedním z rukojmích?“ zeptal jsem se. „Víš to jistě?“

„Samozřejmě že to vím jistě. Bude je věznit ealdorman Wulfhere.“

„A jak dlouho?“

„Tak dlouho, dokud si to bude Alfred přát, nebo dokud Guthrum nepřistoupí na víru. A Guthrum souhlasil, že naši kněží mohou s jeho lidmi mluvit.“ Willibald na mě vrhl naléhavý pohled. „Musíme mít důvěru v Boha,“ řekl. „Musíme mu dát čas, aby působil na srdce Dánů. Guthrum už pochopil, že náš Bůh má velkou moc!“

Vstal jsem, došel jsem ke dveřím, odhrnul kožený závěs a zahleděl se na široké ústí řeky Uisc. Dolehlo na mě těžké zklamání. Nenáviděl jsem Alfreda a nechtěl jsem být ve Wessexu, ale teď se zdálo, že jsem odsouzen v něm zůstat. „A co bude se mnou?“ zeptal jsem se.

„Král ti odpustí, pane,“ řekl Willibald nejistě.

„Odpustí?“ Obrátil jsem se znovu k němu. „A co si král myslí, že se stalo u Cynuitu? Ty jsi tam byl, otče, tak mu pověz, jak to bylo.“

„Už jsem to udělal.“

„A co?“

„Alfred ví, že jsi statečný bojovník, pane,“ řekl Willibald, „a taky ví, že tvůj meč je pro Wessex velkým přínosem. Jsem si jist, že tě znovu

přijme, a přijme tě s otevřenou náručí. Chod' do kostela, splat' svůj dluh církvi a ukaž všem, že jsi bohobojný křesťan a dobrý wessexský pán.“

„Nejsem Západosas,“ zavrčel jsem vztekle. „Jsem Northumbrijec!“

A také tohle byla má potíž – to, že jsem nepatřil do Wessexu. Byl jsem odjinud a mluvil jsem odlišnou angličtinou. Wessexské muže po-
jila k této zemi tradice jejich rodů, kdežto já jsem pocházel z cizího se-
veru, zdejší lidé mě považovali za pohana a označovali mě za vraha,
protože jsem zabil Oswalda, a když jsem objížděl své panství a oni mě
uviděli, křížovali se, aby od sebe odvrátili zlo, jež jsem pro ně předsta-
voval. Také mě nazývali Uhtredærwe, což znamená Uhtred Zlý,
a i když já jsem si z té urážky nic nedělal, Mildrith z toho byla ne-
šťastná. Ujišťovala všechny, že jsem křesťan, třebaže to nebyla pravda,
a tohle nás provázelo celé léto jako hnisající rána, která se nechce ho-
jit. Mildrith se modlila za mou duši, na mě zase doléhala nejistota
a starost o mou svobodu, a když mě Mildrith prosila, abych s ní jel do
Exanmynsteru do kostela, zavrčel jsem na ni, že už nikdy do žádného
kostela ani nevkročím. Vždycky potom plakala a její slzy mě vyháněly
z domu na lov a občas mě honba dovedla až na mořský břeh, kde jsem
pak dlouho hleděl na *Heahengel*.

Ležela nachýlena na bok v bahnitém břehu, nadvzdávaná a opět po-
kládaná opakujícími se přílivy a odlivy, všemi opuštěná. Bylo to jedno
z velkých válečných plavidel Alfredovy flotily, jež dal král postavit, aby
mohl čelit dánským lodím, přepadávajícím a plenícím wessexské po-
břeží. Leofric a já jsme s *Heahengel* pronásledovali Guthrumovy lodě
a přeckali s ní bouři, která poslala mnoho Dánů za jejich předky,
a tady jsme pak najeli na mělčinu a nechali ji bez stěžňů a bez plachet,
takže zde, v ústí řeky Uisc, spočívala dodnes zapomenutá a hnila a spěla
k rozpadu.

Heahengel, neboli archanděl – tak pojmenoval loď Alfred a já jsem to
jméno vždycky nenáviděl. Loď má nést hrdý název, ne nějaké ukňou-
rané kněžourské slovo. Teď jsem však snil o tom, že ji opravím, opat-
řím novou výstrojí a plachtovím a opět vnořím její dlouhý trup do vln
oceánu. Snil jsem, že s ní někam vypluju, neboť jsem chtěl být všude
jinde, jen ne tam, kde jsem byl. A především jsem chtěl být v Dánsku
a pokaždé, když jsem se o tom zmínil před Mildrith, dala se do pláče.
„Nemůžu žít mezi Dány!“ vzlykala.

„Proč ne? Já jsem tam žil.“

„Jsou to pohané, barbaři! Můj syn nemůže vyrůstati mezi neznabohy!“

„Je to taky můj syn,“ opáčil jsem, „a bude uctívat bohy, které jsem uctíval já.“ Nevedlo to nikam, pouze k dalším přívalům slz a k tomu, že jsem vzal psy, vyrazil s nimi do lesů a dumal nad tím, proč láska kysne jako mléko. Po Cynuitu jsem po Mildrith tak toužil, a teď nemohu snést její trápení a zbožnost, a ona zase zjevně nesnáší můj hněv. Nechce ode mě nic jiného, než abych obdělával půdu, dožil krávy a sklízel úrodu, abychom mohli splatit dluh, který do našeho manželství přinesla. Dluh, k němuž se zavázal její otec – že bude dávat církvi výnos téměř z poloviny své půdy. A byl to závazek na neurčito, nastálo, navěky! Závazek, který přecházel na jeho dědice, ale nájezdy Dánů a špatná úroda ho zruinovaly. Přesto církev, nenasytná a jedovatá jako hadi, stále trvala na tom, že dluh musí být splacen, a její představitelé mi dali na vědomí, že pokud nebudu platit, zaberou půdu mniši, a pokaždé, když jsem zajel do Exanceasteru, jsem cítil, že mě kněží a mniši pozorují a těší se, až můj majetek přejde do jejich rukou. Exanceaster byl nyní opět anglický, neboť Guthrum předal Alfredovi ty, jež určil jako rukojmí, a odtáhl na sever, takže ve Wessexu zavládl jakýs takýs mír. Fyrdy, branná hotovost každého hrabství, byly rozpuštěny a muži posláni na svá hospodářství. V kostelech se zpívaly oslavné žalmy a Alfred na znamení svého vítězství poslal všem klášterům, mužským i ženským, dary. Odda Mladší, oslavován coby wessexský hrdina, dostal všechnu půdu v okolí místa, kde byla u Cynuitu vybojována bitva, a nyní poručil, aby zde byl postaven kostel, a říkalo se, že jako výraz díků Bohu za to, že napomohl Wessexu k vítězství, bude oltář toho kostela z ryzího zlata.

Jenže jak dlouho to vítězství bude platit? Jak dlouho mír vydrží? Guthrum zůstal naživu a já jsem nesdílel víru křesťanů, že Bůh seslal Wessexu věčný mír. A v této nevěře jsem nebyl sám, jak jsem se později přesvědčil. Uprostřed léta se Alfred vrátil do Exanceasteru, kam svolal witan, poradní shromáždění předních velmožů, thénů a duchovních, a jedním z účastníků sněmu byl i Wulfhere, a tak jsem jednoho večera vstoupil do města a dozvěděl se, že ealdorman a jeho stoupenci jsou ubytováni v krčmě U Labutě kousek od východní brány. Wulfhere tam nebyl, zato jsem v krčmě zastihl králova synovce Æthelwolda, jenž

dělal, co mohl, aby vypil všechno pivo, které v krčmě měli. „Neříkej mi, že tě ten bastard povolal do witanu,“ spustil na mě nakvašeně, když mě uviděl. Tím bastardem mínil samozřejmě Alfreda, jemuž stále nemohl zapomenout, že mu „ukradl“ trůn.

„Ne,“ odpověděl jsem. „Přijel jsem za Wulfherem.“

„Ealdorman je v kostele,“ řekl Æthelwold, „ale já ne, já jsem tady.“ Zašklebil se na mě a ukázal na lavici proti sobě. „Sedni si a napij se se mnou. Napij a opij se a pak si někde najdeme dvě holky, nebo možná tři, jestli budeš chtít. Nebo čtyři? Jak je libo.“

„Zapomněls, že jsem ženatý,“ prohlásil jsem.

„A co? Jako by tohle někdy někoho od žen odradilo.“

Posadil jsem se a jedna z děveček mi přinesla pivo. „A ty jsi ve witanu?“ zeptal jsem se.

„To se ptáš vážně?“ pohlédl na mě Æthelwold. „Myslíš, že ten bastard stojí o mé rady? Poradil bych mu, ať skočí z vysokého útesu a modlí se, aby mu dal Bůh křídla,“ řekl a posunul ke mně mísu s pečenými vepřovými žebry. „Jsem tady, aby mě měli pod dohledem. Aby měli jistotu, že nekuju žádné zrádné pikle.“

„A kuješ?“

„Samozřejmě že kuju,“ zazubil se. „Nechceš se ke mně přidat? Víš přece, že mi dlužíš laskavost.“

„Stojíš o můj meč?“ zeptal jsem se.

„Ano,“ přikývl a tentokrát se tvářil vážně.

„Takže jsme dva, ty a já, proti celému Wessexu,“ řekl jsem. „Kdo jiný by se k nám přidal?“ Æthelwold sraštil čelo, chvíli uvažoval, ale žádná jména mi nenabídl. Asi proto sklonil hlavu a hleděl dolů a já jsem k němu pocítil lítost. Vždycky jsem ho měl rád, ale zároveň jsem si uvědomoval, že mu nikdo nikdy nebude věřit, protože je příliš bezstarostný a nezodpovědný. Alfred ho odhadl správně. Kdyby mu dal svobodu, zcela by se znemožnil pitím a pochybnými ženami. „Myslím, že bych se měl přidat ke Guthrumovi,“ prohlásil potom.

„A proč to neuděláš?“

Podíval se na mě, ale opět mi neodpověděl. Možná tu odpověď znal – možná věděl, že by ho Guthrum uvítal, respektoval by ho, využil ho, jak by mohl, a nakonec ho dal zabít. Na druhou stranu i tohle pro něj mohla být svým způsobem lepší perspektiva než to, jak žil nyní. Pokr-

čil rameny, opřel se dozadu a odhrnul si vlasy z tváře. Byl to neobyčejně hezký mladý muž, což byla další okolnost, která mu spíš škodila, neboť přitahoval ženy, jako zlato přitahuje kněze. „Víš, co si myslí Wulfhere?“ řekl už trochu blábolivě. „Že se Guthrum vrátí a pozabíjí nás všechny.“

„Asi ano,“ přisvědčil jsem.

„A pokud můj strýc zemře,“ uvažoval Æthelwold, aniž se snažil ztlumit hlas, třebaže krčma nebyla zdaleka prázdná, „jeho syn bude příliš mladý na to, aby se stal králem.“

„To je pravda,“ přikývl jsem znovu.

„Takže to bude příležitost pro mě!“ prohlásil s úsměvem.

„Nebo pro Guthruma,“ řekl jsem.

„Máš pravdu,“ povzdechl. „Takže se napij, příteli, protože oba vezíme po krk v jámě plné hoven.“ Zašklebil se na mě a paradoxně přitom předvedl v plné kráse svůj šarm. „Takže pokud nechceš bojovat v mé družině, jak mi hodláš oplatit službu, kterou jsem ti prokázal?“

„A jak by sis přál, abych ti ji oplatil?“

„Co kdybys třeba zabil opata Hewalda? Ale nějak ošklivě – tak, aby umíral pomalu.“

„To bych mohl,“ řekl jsem. Hewald byl opatem ve Winburnanu a proslul tvrdostí, s jakou učil malé chlapce číst.

„Na druhou stranu,“ pokračoval Æthelwold, „toho hubeného bastarda bych radši zabil sám, takže to nedělej. Spíš budu uvažovat o něčem, co by nepotěšilo mého strýce. Mám dojem, že ani ty k němu neoplyváš láskou.“

„To opravdu ne.“

„Takže co tak provést mu nějakou neplechu? Ach hrome...!“ Ta kletba, nebo spíš povzdech, byla reakcí na to, že k nám zvenku dolehl Wulfherův hlas. „Je na mě rozzlobený.“

„Proč?“

„Jedna z jeho děveček je těhotná. Nejspíš jí to chtěl udělat sám, ale já jsem ho předešel,“ řekl, zvedl sklenici a obrátil ji do sebe. „Jdu ke Třem zvonům. Jdeš se mnou?“

„Chci si promluvit s Wulfherem.“

Æthelwold vstal a spěšně opustil lokál zadními dveřmi, zatímco předními už vcházel ealdorman. Wulfhere vstoupil v doprovodu asi

deseti thénů, a jakmile mě uviděl, zamířil ke mně. „Znovu vysvěcovali biskupský kostel,“ prohlásil nakvašeně. „Hodiny a hodiny a pořád jen to jejich vyzpěvování a modlitby. Celé hory modliteb, aby zlikvidovali sebemenší skvrnku dánské pohanské nákazy.“ Hřmotně se posadil. „Setkal ses tady s Æthelwoldem?“

„Ano.“

„Chtěl, aby ses k němu přidal, co? K té jeho vzpouře...“

Znovu jsem přikývl.

„Zatracený hlupák! A co tě sem vlastně přivedlo? Přišels mi nabídnout svůj meč?“ Věděl jsem, že tím myslí přísahu věrnosti, po níž bych se stal jeho bojovníkem, členem jeho družiny.

„Chtěl bych se setkat s jedním z rukojmí,“ odpověděl jsem, „takže tě hodlám požádat o svolení.“

„S jedním z rukojmí?“ opakoval a luskl prsty na děvečku, aby mu přinesla pivo. „Ta zatracená rukojmí... Musím pro ně postavit nové budovy, abych je měl kde držet. A kdo mi to zaplatí?“

„To musíš dělat ty?“

„Samozřejmě. A taky je musím živit! Krmit je, hlídat, prostě všechno, co k tomu patří. A myslíš, že mi na to Alfred něco dá?“

„Řekni mu, že stavíš klášter, a peníze se ti od něj jen pohnou,“ navrhl jsem mu.

Podíval se na mě, jako by si myslel, že mi přeskočilo, ale pak si uvědomil, že to byl jen žert, a zasmál se. „Máš pravdu, na to by mi určitě přispěl. Slyšels o tom klášteře, který se staví v Cynuitu?“

„Prý tam má být zlatý oltář.“

Wulfhere se znovu zasmál. „Ano, taky jsem to slyšel. Nevěřím tomu, ale slyšel jsem to.“ Odmlčel se a chvíli sledoval pohledem jednu z hospodských děveček na druhém konci místnosti. „K tomu, aby ses mohl setkat s některým z rukojmí, ti není mé svolení k ničemu,“ řekl pak. „To by ti musel povolit Alfred, a s tím nepočítej.“

„Alfred?“ opakoval jsem nevěřícně.

„Ano. Nejsou to jen rukojmí, ale taky zajatci. Musím je držet jako vězně a dnem i nocí je hlídat. Na Alfredův příkaz! Může si myslet, že nám Bůh zajistil mír, ale zároveň si je moc dobře vědom, že jsou to urozená rukojmí. Šest hrabat! Uvědomuješ si, kolik mají členů družiny? A kolik žen? Kolik je to krků, které je třeba živit?“

„A kdybych přijel do Wiltunsciru, mohl bych se setkat s hrabětem Ragnarem?“ zeptal jsem se.

Wulfhere se zamračil. „S hrabětem Ragnarem? S tím hlučným chlapíkem? Toho mám rád. Ne, chlapče, nemohl by ses s ním setkat, protože k nim nemá přístup nikdo kromě toho pitomého kněze, který mluví jejich řečí. Poslal jim ho Alfred, aby se pokusil obrátit je na křesťanství. Kdybych tě k Ragnarovi pustil, Alfred by se o tom dozvěděl a žádal by ode mě vysvětlení. Ne, nikdo k těm chudákům nesmí.“ Odmlčel se a šmátral pod límcem po bleše. „A toho kněze musím taky živit,“ dodal. „Ani za něj mi Alfred nezaplatí. Dokonce ani za toho troubu Æthelwolda mi nedá ani penny!“

„Když jsem byl rukojmí ve Werhamu, hrabě Ragnar mi zachránil život,“ vysvětlil jsem svůj zájem. „Všechny ostatní dal Guthrum zabít, ale za mě se Ragnar postavil celou svou osobností. Prohlásil, že by přede mnou museli nejdřív zabít jeho.“

„Přitom dělá dojem, že by se dokázal zatraceně tvrdě bránit,“ poznamenal Wulfhere. „Ale bojím se, že pokud Guthrum zaútočí na Wessex, budu to muset udělat – myslím zabít většinu z nich..., možná až na ženy.“ Chvilí se zasmušile díval ven do dvora krčmy, kde jeho muži hráli při svitu měsíce v kostky. „A Guthrum to udělá, o tom nepochybuj,“ dodal tichým hlasem.

„Tohle jsem neslyšel.“

Vrhl na mě podezíravý pohled. „A co jsi tedy slyšel, mladý muži?“

„Že nám Bůh přinesl mír.“

Wulfhere se mému žertu zasmál. „Guthrum se uchýlil do Gleawecestru,“ řekl, „a to je jen půlden pochodu od naší hranice. Navíc se říká, že se každým dnem objevuje u našich břehů víc a víc dánských lodí. Jsou v Lundene, jsou v Humberu, jsou v Gewæsku.“ Odmlčel se a sraštil čelo. „Víc lodí, víc bojovníků, a Alfred staví kostely! A k tomu všemu je tu ještě ten Svein.“

„Jaký Svein?“

„Přitáhl se svými loďmi z Irska. Teď je ten bastard ve Walesu, ale na to můžeš vzít jed, že tam nezůstane. Přitáhne sem k nám, do Wessexu. A říká se, že se k němu přidávají další Dánové z Irska.“ Znovu se odmlčel a chvíli nad těmi špatnými zprávami uvažoval. Samozřejmě jsem netušil, jestli je to všechno pravda – takové řeči se vedou vždycky,

ale Wulfhere tomu evidentně věřil. „Měli bychom vytáhnout do Gleawecestru,“ řekl, „a co nejmíc jich pobít, než pobijí oni nás. Jenže v našem království vládou kněží.“

To je pravda, pomyslel jsem si, stejně jako byla pravda to, že mi Wulfhere nemůže dopomoci ke schůzce s Ragnarem. „A můžeš aspoň předat Ragnarovi můj vzkaz?“ zeptal jsem se.

„Jak? Já jejich řeč neumím a toho kněze o pomoc požádat nemůžu, protože by to řekl Alfredovi.“

„A má u sebe Ragnar ženu?“

„Všichni nějakou mají.“

„Takovou hubenou černovlasou dívku s tváří jako jestřáb?“

Váhavě přikývl. „Jo, to by mohla být ona. Má psa, že?“

„Ano, má psa,“ přikývl jsem. „Jmenuje se Nihtgenga..., myslím ten pes.“

Pokrčil rameny, jako by chtěl říct, že se nestará o to, jak se který pes jmenuje, ale pak pochopil, proč to říkám. „To je přece anglické jméno, ne?“ zeptal se. „Dánská dívka nazývá svého psa Skřítek?“

„Ona není Dánka,“ řekl jsem. „Jmenuje se Brida a je Saska.“

Chvilí na mě civěl a pak se rozesmál. „Ta malá prohnaná čubka... Takže poslouchá, co říkáme, a pak mu to všechno poví, že?“

V tom měl pravdu, že Brida je prohnaná. Byla to má první milenka, pocházela z Východní Anglie, vychoval ji Ragnar Starší, a nyní tedy spala s jeho synem. „Vyřid' jí můj pozdrav a řekni jí, že kdyby došlo k válce...“ Odmlčel jsem se, protože jsem nevěděl, co vlastně chci říct. Nemělo smysl slibovat, že udělám, co bude v mých silách, abych Ragnara zachránil. Kdyby skutečně znovu vzplál boj, byli by rukojmí zabiti dávno před tím, než bych se k nim vůbec mohl dostat.

„Dopověz to,“ pobídl mě Wulfhere. „Co by bylo, kdyby došlo k válce?“

„Kdyby došlo k válce, budeme všichni hledat způsob, jak si zachovat život a žít dál,“ zopakoval jsem jeho vlastní výrok, který mi řekl před mým pokáním.

Wulfhere na mě dlouho upřeně hleděl a z jeho mlčení bylo zřejmé, že i když jsem nedokázal formulovat vzkaz pro Ragnara, vyslovil jsem něco, co bylo vzkazem pro něj. Zvedl sklenici a napil se piva. „Takže ta čubka mluví anglicky...“

„Je to Saska.“

Stejně jako jsem já Sas, pomyslel jsem si – ale Sas, který nenávidí Alfreda a hned by se přidal k Ragnarovi, kdyby mohl, bez ohledu na Mildrith. Na druhou stranu jsem věděl, že veškeré lidské usilování je marné, neboť hluboko pod zemí, kde had hlodá kořeny bájného stromu života Yggdrasil, jsou tři sudičky, tři ženy, které určují náš osud. Můžeme stokrát věřit, že jsme schopni ho ovlivnit, ale ve skutečnosti jsou naše životy v rukou těch tří sudiček. Sprádaají je a tomu, co nám připraví, nikdo neunikne. Dánové to vědí, dokonce to vědí i křesťané. *Vyrð bið ful aræd*, říkáme my, Sasové – všechno řídí osud. A o mém osudu rozhodly sudičky už dávno, neboť týden po tom, co se sešel wítan a Exanceaster opět utichl, mi poslaly loď.

Dozvěděl jsem se o ní tak, že z oxtonských polí přiběhl jeden z otroků a vzrušeně mi sděloval, že v ústí řeky Uisc je dánská loď. Okamžitě jsem si natáhl boty, oblékl drátěnou košili, sejmul z hřebů na zdi meče a křikl, aby mi osedlali koně, a potom jsem vyrazil k místu, kde na mořském břehu ležel a hnil *Heahengel*.

Odtud, z dlouhého písčitého ostrohu, který chránil Uisc před náporu moře, jsem pak pozoroval, jak se ke břehu blíží loď. Plachtu na dlouhém hlavním ráhnu měla svinutou, její vesla se zdvíhala a opět klesala do vody jako mávající křídla a za trupem se táhla rozšiřující se brázda, jejíž vlny se ve vycházejícím slunci stříbřitě třpytily. Loď měla vysokou příď a na ní stál muž v plné zbroji s přilbou na hlavě a kopím v ruce a za mnou už rybáři se svými rodinami, které žily v chatrčích na okraji bažin, prchali se vším, co unesli, do hor. „To nejsou Dánové!“ zavolal jsem za nimi.

Jeden z nich se zastavil a chvíli na mě hleděl.

„To je západosaská loď,“ křikl jsem na něj. Nevěřil mi a znovu se rozběhl za ostatními. Takhle to dělali už celé roky. Jakmile uviděli loď, pobrali, co mohli, a utíkali do bezpečí, neboť na lodích připlouvali Dánové a Dánové přinášeli smrt. Avšak tahle loď neměla na přídi ani znak draka ani vlčí ani orlí hlavu. A já jsem ji znal. Byla to *Eftwyrð*, loď s nejlepším jménem z celé Alfredovy flotily, když všechny ostatní nesly na válečná plavidla příliš zbožná jména jako třeba *Heahengel* nebo *Cristenlic*. *Eftwyrð* znamená soudný den, a třebaže jde o křesťanskou inspiraci, přesně to vystihuje, co tahle loď přinesla mnohým Dánům.

Muž na přídi mi zamával a poprvé od chvíle, kdy jsem se ploužil po kolenou blátem k Alfredově oltáři, se můj duch pozvedl, neboť tím mužem byl Leofric. A pak už oblouk přídě *Eftwyrdu* najel na bahnitou mělčinu a dlouhý trup se s trhnutím zastavil. Leofric přiložil ruce k ústům. „Jak je to bahno hluboké?“ zavolal.

„To nestojí za řeč,“ odpověděl jsem. „Tak po kotníky, víc ne.“

„Dá se v něm jít?“

„Samozřejmě že dá,“ křikl jsem.

Seskočil dolů, a jak jsem předpokládal, zapadl až po stehna do hustého bahna a já jsem se stěží udržel v sedle, jak jsem se smál. A se mnou se smála celá posádka *Eftwyrdu*, zatímco Leofric klel jako pohan. Trvalo pěkně dlouho, než jsme ho z té páchnoucí bažiny dostali, ale pak posádka, většinou staří veslaři a válečníci, vynesli na břeh bečky piva, chléb a nasolené vepřové a v dostatečné vzdálenosti od zvedajícího se přílivu jsme si udělali polední hostinu.

„Jsi earsling,“ bručel Leofric, když vyrýpával ze všech rýh a spojů své zbroje zasychající bláto.

„Jsem earsling, který se nudí,“ odpověděl jsem.

„Ty se nudíš?“ pohlédl na mě Leofric. „Pak jsme na tom stejně.“ Vypadalo to, že Alfredovo loďstvo snad vůbec nevyplouvá na moře. Velení nad ním převzal muž jménem Burgward, bohobojný, ale ničím nevynikající voják, jehož bratr byl biskupem v Scireburnanu, a tento Burgward vydal rozkaz nenarušovat mír. „Jestliže nejsou na moři Dánové, tak na něm nejsme ani my,“ řekl Leofric.

„A co tedy děláte tady?“

„Poslal nás zachránit tamhleto trosku,“ ukázal na *Heahengela*. „Chce mít zase všech dvanáct lodí.“

„Myslel jsem, že se stavějí nové.“

„Stavěly se, jenže teď se to zastavilo, protože nějací zatracení bastardi zlodějské rozkradli dřevo, zatímco jsme bojovali u Cynuitu. A pak si někdo vzpomněl na *Heahengela*, a tak jsme tady. Burgward si nevystačí jen s jedenácti lodmi.“

„A k čemu potřebuje další loď, když nevyplouvá ani s těmi, co má?“ zeptal jsem se.

„Pro případ, že by musel vyplout,“ odpověděl Leofric, „a protože potřebuje dvanáct lodí, ne jedenáct.“

„Proč dvanáct?“

„Protože...“ odmlčel se, aby si mohl ukousnout chleba, „protože v knize evangelií se říká, že Kristus vysílal své učedníky ve dvojicích, a takhle musíme vyplouvat i my, vždycky dvě lodě, pěkně podle Písma. Takže když máme jedenáct lodí, jako bychom jich měli jen deset, chápeš?“

Hleděl jsem něj a uvažoval jsem, jestli to míní jako žert. „Burgweard chce, aby lodě vyplouvaly po dvou?“

Leofric přikývl. „Protože tak se to píše v knize otce Willibalda.“

„V knize evangelií?“

„Jo, aspoň to říká otec Willibald,“ prohlásil Leofric s vážnou tváří, a když viděl můj výraz, pokrčil rameny. „Namouduši! A Alfred to schválil.“

„Jistě, o tom nepochybuju.“

„A jestliže člověk dělá to, co se píše v knize evangelií, nemůže udělat nic špatně, nemyslíš?“ řekl Leofric a stále se tvářil vážně.

„Jistě,“ pokýval jsem hlavou. „Takže jsi tady, abys opravil *Heabengela*?“

„Jo. Je to spousta práce – nový stěžej, nové lanoví, nové plachty, opravit díry, utěsnit spáry a pak odvléct loď do Hamtunu. Může to trvat měsíc!“

„To nejmín.“

„Přitom se v těchhle věcech moc nevyznám. Já umím bojovat a pít pivo, ale s palicí a klínem nebo s teslicí si moc nerozumím. Jenže na to mám tamhlety,“ ukázal na skupinku asi deseti mužů, které jsem neznal.

„Co je to za lidi?“

„Lodní tesaři.“

„Takže pracovat budou oni, ne ty.“

„Snad jsi nečekal, že se tady budu ohánět teslicí,“ ohradil se Leofric. „Já jsem velitel *Eftwyrdu*!“

„Hodláš tedy pít mé pivo a jíst mé jídlo, zatímco tihle muži budou opravovat loď, co?“

„Napadá tě něco lepšího, čím bych se měl zabývat?“

Chvilí jsem na *Eftwyrd* hleděl a uvažoval. Byla to dobře stavěná loď, delší než většina dánských plavidel, loď s vysokými boky, které z ní činily dobrou bojovou baštu. „Co ti vlastně Burgweard řekl, abys dělal?“ zeptal jsem se.

„Modlil se a pomáhal opravovat *Heahengela*,“ prohlásil s kyselým výrazem Leofric.

„Slyšel jsem, že Dánové mají v Sæfernském moři nového vůdce,“ poznamenal jsem, „a já bych rád věděl, jestli je to pravda. Jmenuje se Svein. A taky jsem slyšel, že se k němu přidávají lodi z Irska.“

„A on je ve Walesu, ten Svein?“

„Říká se to.“

„Takže se chystá do Wessexu,“ pokýval hlavou Leofric.

„Jestli je to pravda.“

„Myslíš tedy, že...“ začal, ale když si uvědomil, co se mi nejspíš zrodilo v hlavě, zarazil se.

„Myslím, že posádce ani lodi moc neprospěje, když tady budou trčet celý měsíc a nic nedělat,“ řekl jsem. „A ještě si myslím, že v Sæfernském moři bychom mohli narazit na nějakou slušnou kořist.“

„Jenže jestli se Alfred dozví, že tady bojujeme, stáhne z nás kůži,“ prohlásil Leofric.

Ukázal jsem nahoru po řece směrem k Exanceasteru. „Tam spálili stovky dánských lodí,“ řekl jsem, „a jejich trosky se stále ještě povalují na říčním břehu. Určitě bychom mezi nimi našli aspoň jednu dračí hlavu, abychom ji dali na příď tvé lodi.“

Leofric se zahleděl na *Eftwyrdu*. „Myslíš... zamaskovat ji tím?“

„Jo, zamaskovat,“ přikývl jsem, neboť mi bylo jasné, že pokud bychom dali na příď *Eftwyrdu* dračí hlavu, nikdo by nedokázal poznat, že jde o saskou loď. Každý by ji musel považovat za dánské nájezdnické plavidlo, které vzbuzuje u všech obyvatel na pobřeží hrůzu.

Leofric se zasmál. „Řekl bych, že k tomu, abych vyplul na obhlídku podél pobřeží, žádný rozkaz nepotřebuju.“

„Samozřejmě že nepotřebuješ.“

„A od Cynuitu jsme nebojovali,“ dodal melancholicky, „přitom kdo nebojuje, nemá kořist.“

„A co posádka?“ zeptal jsem se.

Otočil se a pohlédl na své muže. „Většinou to jsou zatracení bastardi ochotní ke každé špatnosti. Nevím o nikom z nich, kdo by odmítl vyhlídku na kořist.“

„Navíc mezi námi a Sæfernským mořem jsou Britové,“ řekl jsem.

„A to jsou zlodějští bastardi, všichni do jednoho,“ doplnil mou myšlenku Leofric a zašklebil se na mě. „Takže když se Alfredovi nechce do boje, půjdeme do něj my?“

„Napadá tě něco lepšího, do čeho bychom se mohli pustit?“ zeptal jsem se.

Leofric si dal načas, než odpověděl, a mezitím stejně pomalu, jak uvažoval, sbíral oblázky a házel je do kaluže. Nechal jsem ho, nic jsem neříkal, jen jsem pozoroval, jak stříká voda v kaluži a jak se v ní po každém kamínku rozvlní kruhy. Věděl jsem, že se Leofric radí s osudem. Dánové v takových chvílích házejí hůl s runami, my zase pozorujeme let ptáků nebo se snažíme zaslechnout šepot bohů a Leofric, aby zjistil svůj osud, pozoroval, jak šplouchají oblázky v kaluži. Ten poslední oblázek po dopadu ještě kousek sklouzl a stopa, která po něm zůstala, ukazovala na jih, k moři. „Ne,“ řekl, „nic lepšího mě nenapadá.“

A já jsem se už nenudil, neboť jsme byli na půl cesty k tomu, abychom se stali Vikingy.

Na břehu řeky, pod exanceasterskými hradbami, jsme našli mezi změtí troskek spálených Guthrumových lodí několik vyřezaných dračích hlav a z nich jsme vybrali dvě nejméně ožehnuté a dopravili je na palubu *Eftwyrdu*. Jeho příď i zád' vybíhaly do jednoduchých vaznic a ty jsme museli trochu seříznout, abychom na ně mohli upevnit nové značky. Na tom menším, který jsme dali na zád', byla hadí hlava se zející tlamou a zřejmě představovala Rozparovače mrtvých, hada, jenž trhá těla mrtvých v podsvětí dánských mýtů, zatímco na příď' jsme umístili dračí hlavu, i když byla tak zčernalá a pokroucená ohněm, že vypadala spíš jako hlava koně. Vyřýpli jsme spálené oči, až jsme se dostali na čisté dřevo, a totéž jsme udělali s otevřenou tlamou netvora, a když jsme skončili, působila ta bestie velmi zlověstně. „Vypadá spíš jako *fyrdraka*,“ prohlásil Leofric spokojeně. *Fyrdraka* je ohnivý drak.

Dánové vždy odstraňují hlavy draků a jiných šelem z přídí a zádí, když nechtějí, aby tito netvoři děsili duchy spřátelených zemí, a mají svá vyřezávaná monstra na lodích pouze tehdy, jestliže se pohybují v nepřátelských vodách. A stejně jsme se zachovali i my, takže když jsme pluli po řece k místu, kde lodní tesaři začínali opravovat *Heahengela*, skrylí jsme svého *fyrdraku* a hadí hlavu v podpalubí *Eftwyrdu*.

Udělalí jsme to, protože Leofric nechtěl, aby se tesaři dozvěděli o našem plánu. „Tamhleten,“ ukázal mi hlavou na vysokého hubeného šedovlasého muže, který práce řídil, „je větší křesťan než papež. Stěžoval by si místním kněžím, kdyby pojal podezření, že hodláme s někým bojovat, a kněží by to řekli Alfredovi a Burgweard by mi loď vzal.“

„Ty toho Burgwearda nemáš moc rád, že?“

Leofric si místo odpovědi odplívl. „Ještě štěstí, že teď nejsou v pobřežních vodách žání Dánové.“

„Je to zbabělec?“

„Zbabělec zrovna ne, jenom si myslí, že bitvy vyhrává Bůh. Trávili jsme víc času na kolenou než u vesel. Když jsi byl velitelem flotily ty, měli jsme peníze, ale teď... i krysy žebrají o drobky.“

Za mého velení jsme si opatrovali peníze tak, že jsme zajímali dánské lodě a brali jim jejich lup, a třebaže nikdo z nás nebyl boháč, každý měl nějaký ten ušetřený stříbrňák. Přesto jsem já sám byl pořád dost bohatý, neboť jsem měl v Oxtonu ukrytý poklad, který pocházel z dědictví po Ragnarovi Starším a jehož by se církev a Oswaldovi příbuzní určitě rádi zmocnili, kdyby mohli. Avšak peněz není nikdy dost – za peníze si lze koupit půdu, ale také věrnost bojovníků. Peníze představují moc pána a bez nich člověku nezbyvá než se hrbít. Dánové získávali bojovníky lákadlem peněz a my jsme nebyli jiní. Jestliže mám být pán, jestliže mám zaútočit na hradby Bebbanburgu, pak budu potřebovat muže, bojovníky a spoustu peněz na to, abych za ně koupil meče a štíty a kopí a srdce válečníků, a proto jsme museli vyplout na moře a poohlédnout se po kořisti, i když jsme řekli tesařům, že chceme pouze hlídkovat podél pobřeží, jestli nám odněkud nehrozí nebezpečí. Naložili jsme sudy piva, bedny chleba upечeného dotvrda, zásoby sýra, bečky uzených makrel a pláty slaniny. Mildrith jsem namluvil totéž, co jsme řekli tesařům – že budeme křížovat podél pobřeží Defnasciru a Thornsæty. „Což bychom tak jako tak měli dělat pro případ, že by se Dánové vrátili,“ prohlásil Leofric.

„Dánové jsou teď zalezlí a neukazují se,“ řekl jsem.

Leofric přikývl. „Jenže když jsou Dánové zalezlí a neukazují se, člověk ví, že jen čekají na svou příležitost.“

I já jsem si to myslel. Guthrum neodtáhl příliš daleko od hranic Wessexu a Svein, pokud někdo takový existoval, byl, podle řečí, pouze